

บทที่ 5

บทสรุป

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) แบบปรากฏการณ์วิทยา (Phenomenology) เพื่อทำความเข้าใจการให้ความหมาย และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยของวัยรุ่นหญิง ผ่านมุมมองของวัยรุ่นหญิงอายุต่ำกว่า 18 ปี ที่เคยประสบการณ์มีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย จำนวน 14 ราย เก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่เดือน เมษายน 2552 ถึงเดือน สิงหาคม 2552 โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ร่วมกับการบันทึกเสียง การสังเกต และการจดบันทึกสิ่งที่สังเกตเห็นตามความเป็นจริงขณะสัมภาษณ์ แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์สร้างจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่นหญิงและพัฒนาการของวัยรุ่นหญิง แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นหญิงชายและมิติทางเพศ แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ และระบบบรรทัดฐานทางเพศ (Gender System Concept) โดยแนวคำถามจะอยู่บนพื้นฐานของวัตถุประสงค์และกรอบการวิจัยเพื่อเชื่อมโยงความคิด ความรู้สึกและการกระทำของผู้ให้ข้อมูลมาบูรณาการร่วมกัน ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ถูกตรวจสอบโดยตรงกับผู้ให้ข้อมูลและนำไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตลอด กระบวนการทำวิจัย ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ซึ่งดัดแปลงมาจากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปรากฏการณ์วิทยาของโคไลซี (Colaizzi, 1987 as cited in Beck, 1994) ผลการวิจัยสรุปได้ 2 ส่วน ดังนี้

1. ความหมายของของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย

วัยรุ่นหญิงให้ความหมายของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยว่าเป็นเพศสัมพันธ์ที่ก่อให้เกิดความไม่มั่นคงปลอดภัยในชีวิตทั้งด้านร่างกาย จิตสังคม และจิตวิญญาณจากการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์หรือการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ โดยให้ความหมายไว้ 5 ประเด็น ดังนี้

1.1 การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

วัยรุ่นหญิงอธิบายว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันเป็นเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย เนื่องจากเป็นการมีเพศสัมพันธ์ขณะที่อายุน้อย ยังไม่เป็นวัยผู้ใหญ่และกำลังเรียนอยู่ในสถานศึกษา วัยรุ่นยังไม่สามารถก้าวพ้นความเป็นเด็กและไม่ใช่วัยที่ควรจะมีเพศสัมพันธ์ และด้วยความเป็นเด็กจึงทำให้วัยรุ่นหญิงขาดวุฒิภาวะในการตัดสินใจที่จะปกป้องตนเองจากปัญหาที่จะตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ วัยรุ่นหญิงไม่กล้าปฏิเสธคนรักเมื่อขอมีเพศสัมพันธ์

และไม่ใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์กับตนเอง เพราะกลัวว่าฝ่ายชายจะไม่รัก แล้วตนเองจะถูกทอดทิ้ง ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ที่ขาดวุฒิภาวะย่อมก่อให้เกิดปัญหาที่นำไปสู่ความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัยในชีวิตจากการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์หรือติดการเชื่อทางเพศสัมพันธ์

1.2 การมีเพศสัมพันธ์ด้วยความประมาทในการป้องกัน

วัยรุ่นหญิงได้อธิบายว่า การมีเพศสัมพันธ์ด้วยความประมาทในการป้องกัน เป็นเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย เนื่องจากการขาดความยั้งคิดในการกระทำของตนเองขณะมีเพศสัมพันธ์ ความชะล่าใจที่จะใช้วิธีการป้องกัน/คุมกำเนิดที่มีประสิทธิภาพ หรือใช้วิธีการป้องกันไม่ต่อเนื่องสม่ำเสมอ หรือใช้วิธีการป้องกันที่มีประสิทธิภาพต่ำ สุดท้ายก็เกิดปัญหาตามมาภายหลังไม่ว่าจะเป็นการตั้งครรภ์ที่ไม่ต้องการหรือติดเชื่อทางเพศสัมพันธ์

1.3 การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่รู้ว่าเป็นโรค

วัยรุ่นหญิงได้อธิบายว่า การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่รู้ว่าเป็นโรค เป็นเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยเพราะทำให้ตนเองต้องทุกข์ทรมานทั้งด้านร่างกายและจิตใจจากการติดเชื่อทางเพศสัมพันธ์กับคนรักโดยคาดไม่ถึง วัยรุ่นหญิงมักทุ่มเทความรัก ความเชื่อใจ และความจริงใจแก่ชายคนรักจึงทำให้เข้าใจไปเองว่าอีกฝ่ายจะมีความรู้สึกเช่นเดียวกับตนด้วยความเชื่อใจจึงไม่ได้พูดคุยหรือซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์หรือการเจ็บป่วยด้วยโรคทางเพศสัมพันธ์ที่ผ่านมาจากคนรัก วัยรุ่นหญิงจึงไม่คิดที่จะป้องกันตนเองเมื่อมีเพศสัมพันธ์และคาดไม่ถึงว่าตนเองจะเจ็บป่วยด้วยโรคติดเชื่อทางเพศสัมพันธ์จากคนรัก ได้แก่ โรคหนองใน พยาธิในช่องคลอดและเริ่มที่อวัยวะเพศ

1.4 การมีเพศสัมพันธ์ที่นำมาซึ่งปัญหาและความทุกข์

วัยรุ่นหญิงได้อธิบายว่า การมีเพศสัมพันธ์ที่นำมาซึ่งปัญหาและความทุกข์จากการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์หรือการติดเชื่อทางเพศสัมพันธ์เป็นเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย เนื่องจากวัยรุ่นหญิงต้องเผชิญกับการดิ้นรนดิ้นหา การดูถูกจากบุคคลรอบข้างจนทำให้เกิดความทุกข์ใจ เสียใจ ผิดหวังจนบางครั้งคิดฆ่าตัวตายเพื่อจะได้เลี่ยงหนีความอับอาย ส่วนการติดเชื่อทางเพศสัมพันธ์ก็สร้างความเจ็บปวดทุกข์ทรมานจากอาการปวดท้อง มีไข้สูง ตกขาวแสบคันช่องคลอด โดยเฉพาะการติดเชื่อเริ่มครั้งแรกนั้นจะมีความรุนแรงมาก จะปวดแสบร้อนเมื่อคู่มน้ำใสแตกจะยิ่งเพิ่มความเจ็บปวดมากขึ้น อาการปัสสาวะลำบาก แสบร้อนในช่องคลอด นอกจากนี้ยังกังวลกลัวที่จะติดเชื่อเอดส์ นอกจากปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมดจะกระทบกับวัยรุ่นหญิงแล้วยังทำให้พ่อแม่ ครอบครัวต้องทนทุกข์ใจอับอายเสียชื่อเสียงไปด้วย

1.5 การมีเพศสัมพันธ์ที่ทำให้สูญเสียโอกาสในชีวิต

วัยรุ่นหญิงอธิบายว่า การมีเพศสัมพันธ์ที่ทำให้สูญเสียโอกาสในชีวิตเป็นเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย เนื่องจากต้องออกจากสถานศึกษาก่อนเวลาอันควร ทำให้เรียนไม่จบตามที่หวังไว้ ไม่สามารถมีอาชีพการงานมั่นคง อาจหมดโอกาสที่จะมีครอบครัวที่อบอุ่น หรือหมดโอกาสจะได้ร่วมกิจกรรมสนุกๆ กับเพื่อนวัยเดียวกันเพราะตั้งครรรภ์ วัยรุ่นหญิงกล่าวว่าการเรียนไม่จบทำให้ตนเองสูญเสียโอกาสดีๆ ในชีวิต จึงรู้สึกผิดหวังในการกระทำของตนเอง และยังทำให้พ่อแม่ผิดหวังเสียใจอีกด้วย

2. ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยในวัยรุ่นหญิง

ผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวถึงประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยในวัยรุ่นหญิง โดยได้อธิบายถึงลักษณะความสัมพันธ์ทางเพศ ปัจจัยสนับสนุน และผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย แบ่งได้ 3 ประเด็น ดังนี้

2.1 ลักษณะความสัมพันธ์ทางเพศที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย

ผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวถึงประสบการณ์ตรงของตนเองเกี่ยวกับลักษณะความสัมพันธ์ทางเพศที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยใน 5 ลักษณะ ดังนี้

2.1.1 ความสัมพันธ์ที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่คาดไม่ถึง

การมีเพศสัมพันธ์ที่คาดไม่ถึงเป็นลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นหญิงกับแฟนจนนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกที่เกิดขึ้นโดยวัยรุ่นหญิงไม่ทราบหรือไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน เกิดจากวัยรุ่นหญิงนั้นยังไม่เคยมีประสบการณ์ด้านความรักและความรักนี้เป็น "รักแรก" จึงทำให้วัยรุ่นหญิงมีความผูกพันกับคนรัก จนไม่ยากอยู่ห่างไกลกัน อยากอยู่ใกล้ชิดตลอดเวลา และคิดว่าการจับมือ หอมแก้ม โอบกอดจูบบ่อยๆ จากคนรักเป็นการแสดงถึงความรัก ความอบอุ่นปลอดภัยที่มีให้ตน และไม่คาดคิดว่าการอยู่ใกล้ชิดในลักษณะแบบนี้จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ ทำให้วัยรุ่นหญิงไม่ได้เตรียมการป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากการมีเพศสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นแม้ว่าฝ่ายชายจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ก็ตาม

2.1.2 ความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องจนยากจะยับยั้งชั่งใจ

ความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องจนยากจะยับยั้งชั่งใจเป็นความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่ทำให้เกิดความต้องการทางเพศ และเมื่อเกิดความต้องการแล้วก็ยากจะยับยั้งไม่ให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นนี้ จะมีลักษณะเป็นกระบวนการต่อเนื่องเป็นขั้นตอน มีความลึกซึ้งมากขึ้นเรื่อยๆ โดยพบว่าการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศในวัยรุ่นชายหญิงนั้นมีลักษณะเป็นขั้นตอนทั้งหมด 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การทำความรู้จัก 2) การสร้างความสนิทสนม

3) การยอมคบเป็นแฟน 4) การสร้างความรู้สึกผูกพัน 5) การยอมให้ถึงเนื้อถึงตัว 6) การยอมเสียตัวเพราะรัก และ 7) การจมปลักในเพศสัมพันธ์

1) การทำความรู้จัก การพบกันหรือการทำความรู้จักกันครั้งแรกของวัยรุ่นหญิงกับฝ่ายชายนั้น มักเกิดจากการแนะนำของเพื่อน ๆ ในกลุ่ม หรือเกิดจากความพยายามของฝ่ายชายที่แสดงเจตนาความสนใจด้วยการจ้องมองให้วัยรุ่นหญิงรู้ตัว ว่ากำลังได้รับความสนใจจากฝ่ายชาย และตามด้วยการเข้ามาทักทาย พูดแซวหยอกล้อ หรือขอเบอร์โทรศัพท์เพื่อดูท่าทีการตอบรับจากฝ่ายหญิง ส่วนวัยรุ่นหญิงนั้นจะเกิดความสนใจพึงพอใจในฝ่ายชาย ถ้าฝ่ายชายมีรูปร่างหน้าตา การแต่งกายที่ดูใจตรงใจวัยรุ่นหญิง และความรู้สึกพึงพอใจนี้จะนำไปสู่การสานต่อความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อไป

2) การสร้างความสนิทสนม หลังจากทำความรู้จักกันแล้ว ฝ่ายชายจะสร้างความสนิทสนม โดยการเข้ามาตีสอนที คอยตามตื้อ คอยรับส่งไปโรงเรียนโดยฝ่ายหญิงไม่ได้รับขอร้อง เมื่อมีความคุ้นเคยกันมากขึ้นก็จะหาโอกาสนัดพบกัน การนัดพบกันในช่วงแรก ๆ ของวัยรุ่นหญิงกับฝ่ายชายมักเป็นการนัดหมายเป็นกลุ่มกับเพื่อนหลาย ๆ คน จนเริ่มเกิดความสนิทสนมมีมากขึ้นการนัดพบครั้งต่อ ๆ ไป จะเป็นการพบกันเพียงลำพังสองคน และบ่อยครั้งขึ้น การนัดเจอกันบ่อย ๆ ทำให้ทั้งสองฝ่ายได้รู้จัก เรียนรู้นิสัยใจคอซึ่งกันและกัน จนทำให้รู้ใจกันมากขึ้น

3) การยอมคบเป็นแฟน การยอมคบเป็นแฟนหรือคนรักนั้นเป็นข้อตกลงระหว่างชายหญิง โดยส่วนใหญ่จะเป็นฝ่ายชายถามหรือยื่นข้อเสนอจะขอคบเป็นแฟน แต่การตอบตัดสินใจคบหา หรือสร้างความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อไปนั้น วัยรุ่นหญิงจะพิจารณาจากความประทับใจถูกใจในฝ่ายชาย โดยจะพิจารณาจาก นิสัยใจคอ การวางตัว ความเป็นสุภาพบุรุษ การแสดงความห่วงใย หรือการแสดงน้ำใจไมตรีของฝ่ายชาย ตลอดจนการพูดคุยที่ถูกต้องกัน จึงทำให้วัยรุ่นหญิงตกลงที่จะคบหากับฝ่ายชายแบบคนรักต่อไป แต่หากฝ่ายชายมีลักษณะนิสัยที่ฝ่ายหญิงไม่ประทับใจหรือไม่ชอบ ฝ่ายหญิงก็จะเป็นผู้ยุติความสัมพันธ์ดังกล่าว

4) การสร้างความรู้สึกผูกพัน การสร้างความรู้สึกผูกพันเป็นการแสดงออกถึงความรัก ความห่วงใยห่วงหาที่มีต่อกัน การสร้างความผูกพันของวัยรุ่น ส่วนใหญ่เกิดจากการนัดพบกัน เพราะจะทำให้การมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันนั้นมีความลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น โดยฝ่ายชายมักจะเป็นฝ่ายเริ่มต้นความใกล้ชิดผูกพันเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ โดยเริ่มจากการจับมือ รุงมือ หอมแก้ม โอบกอด กอดเอว เกาะไหล่ จะกระทำบ่อยขึ้นเมื่อมีโอกาสอยู่ตามลำพัง โดยวัยรุ่นหญิงเองกลับคิดว่าเป็นการแสดงออกของคนรัก ที่อยากปกป้องดูแลให้ตนรู้สึกปลอดภัย อบอุ่นใจ เกิดความผูกพันใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น

5) การยอมให้ถึงเนื้อถึงตัว การยอมให้ถึงเนื้อถึงตัวนั้นเป็นลักษณะที่วัยรุ่นหญิงยอมให้ฝ่ายชายสัมผัส เล้าโลมจนเกิดอารมณ์เพศ โดยการเล้าโลมของฝ่ายชายเป็นลักษณะการสัมผัสแบบจงใจ และการสัมผัสดังกล่าวมักจะเริ่มต้นจาก การจับมือ หอมแก้ม โอบกอด จูบเล็กน้อย หลังจากนั้นจะเป็นการใช้มือจับหน้าอกและบริเวณอวัยวะเพศของวัยรุ่นหญิง เพื่อกระตุ้นอารมณ์เพศของวัยรุ่นหญิงให้เกิดความเต็มใจ ยินยอม สมยอม ในช่วงแรกๆ บางคู่ อาจจะมีการสำเร็จความใคร่ให้แก่กันโดยยังไม่มีเพศสัมพันธ์ แต่การสำเร็จความใคร่ให้กัน มักนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ในโอกาสต่อมาได้ง่าย

6) การยอมเสียตัว การยอมเสียตัวเป็นลักษณะที่ฝ่ายหญิงยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายชายด้วยความรักและเต็มใจ หลังจากวัยรุ่นหญิงและฝ่ายชายได้พัฒนาความสัมพันธ์มาถึงระดับที่ยินยอมให้ถึงเนื้อถึงตัวกัน และมองว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องปกติของคนรักกัน เมื่อถูกกระตุ้นอารมณ์เพศจากการเล้าโลม กอดจูบสัมผัสร่างกายจากฝ่ายชาย จนไม่สามารถควบคุมอารมณ์เพศที่เกิดขึ้นได้ สุดท้ายจึงจบลงด้วยการมีเพศสัมพันธ์

7) การจมปลักในเพศสัมพันธ์ การจมปลักในเพศสัมพันธ์เป็นการหมกมุ่นกับเพศสัมพันธ์ที่เกิดตามแรงปรารถนาของทั้งสองฝ่ายในครั้งต่อๆ มา หลังจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้ว ถึงแม้วัยรุ่นหญิงจะรับรู้ว่าการติดกรรมดังกล่าวเป็นสิ่งไม่ดี หรือรู้ว่าการออกไปพบฝ่ายชายตามนัดจะจบลงด้วยการมีเพศสัมพันธ์ แต่ก็ไม่สามารถห้ามใจตัวเองได้ เพราะความรัก ความลุ่มหลงจึงทำให้ยากอยู่ใกล้ตลอดเวลา รู้สึกใจหาย สะเทือนใจ เมื่อต้องแยกจากกัน โดยไม่ได้คิดถึงปัญหาที่จะเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์นั้น

2.1.3 ความสัมพันธ์บนพื้นฐานของอารมณ์มากกว่าเหตุผล

ความสัมพันธ์บนพื้นฐานของอารมณ์มากกว่าเหตุผลเป็นความสัมพันธ์ทางเพศหรือแรงขับทางเพศที่ขาดวิจารณญาณ ขาดเหตุผล เป็นความลุ่มหลงสัมผัสจากฝ่ายชาย และไม่สามารถยับยั้งการมีเพศสัมพันธ์ในครั้งต่อๆ มาได้ รวมถึงการไม่ตระหนักถึงปัญหาที่ตามมาภายหลังการกระทำของตนเอง

2.1.4 ความสัมพันธ์ที่ปกปิดซ่อนเร้น

ความสัมพันธ์ที่ปกปิดซ่อนเร้น เป็นความสัมพันธ์อันที่คนรักหรือการได้เสียกันที่ทั้งสองฝ่ายจงใจและพยายามปิดบังผู้อื่น เพื่อป้องกันตนเองจากจากแรงกดดัน การต่อต้าน การประณามจากสังคม บุคคลรอบข้าง การสร้างสัมพันธ์ทางเพศมักจะใช้การนัดพบกันเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความสนิทสนมกัน การนัดเจอกันบ่อยๆ ทำให้ความสัมพันธ์แนบแน่นซิดใกล้มากขึ้น แต่วัยรุ่นหญิงรับรู้ว่าการมีแฟนหรือคนรักขณะเรียน เป็นสิ่งที่ไม่ยอมรับจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง เพื่อให้ความสัมพันธ์ดำเนินต่อไปจึงจำเป็นต้องพูดโกหกเพื่อได้พบเจอกัน อยู่ใกล้ซิดกัน

โดยอ้างไปทำรายงานที่บ้านเพื่อน หรือโกหกพ่อแม่ว่าการไปเที่ยวมีแต่เพื่อนหญิงไม่มีเพศชายเพื่อตนเองจะได้รับอนุญาต สุดท้ายก็ไม่ไปโรงเรียนขาดเรียนแอมมาพบกัน เมื่อพ่อแม่รู้ภายหลังจึงถูกลงโทษ

2.1.5 ความสัมพันธ์ที่เริ่มจากรักจบลงด้วยทุกข์

ความสัมพันธ์ที่เริ่มจากรักจบลงด้วยทุกข์ เป็นความสัมพันธ์ที่เริ่มก่อตัวจากอารมณ์รักพัฒนาต่อเนื่องอย่างเป็นขั้นตอน จนสุดท้ายจบลงปัญหาจากมีเพศสัมพันธ์ ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาด้านร่างกาย จิตใจ หรือด้านเศรษฐกิจสังคมของวัยรุ่นหญิงและครอบครัว การติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์เป็นอีกหนึ่งปัญหาที่สร้างความเจ็บปวด ทุกข์ทรมานให้กับวัยรุ่นหญิง ได้แก่ หนองใน พยาธิในช่องคลอด เริ่มที่อวัยวะเพศโดยเฉพาะการติดเชื้อเริ่มครั้งแรกนั้น ส่วนกรณีของการตั้งครรภ์ วัยรุ่นหญิงมักหาทางออกโดยการทำแท้ง เมื่อทำไม่สำเร็จก็เกิดความทุกข์ใจ กังวลใจ เพราะกลัวผลกระทบต่อเด็กที่อยู่ในครรภ์ กลัวพิการมีอวัยวะไม่ครบสมบูรณ์ แต่ในรายที่ปล่อยให้การตั้งครรภ์ดำเนินต่อไป วัยรุ่นหญิงมักตัดสินใจออกจากโรงเรียนซึ่งทำให้สูญเสียโอกาสดี ๆ ในชีวิต ไม่มีอาชีพรายได้เลี้ยงดูบุตรหรือครอบครัวหรือต้องรับโทษถูกเขียนตีจากพ่อแม่เพราะสร้างปัญหาทำให้ครอบครัวต้องอับอาย

2.2 ปัจจัยสนับสนุนที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยสนับสนุนที่ทำให้วัยรุ่นไม่มีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยนั้นมี 3 ปัจจัย ดังนี้

2.2.1 สถานการณ์ที่ล่อแหลม

สถานการณ์ที่ล่อแหลม เป็นลักษณะที่วัยรุ่นหญิงกับฝ่ายชายอยู่ในสถานที่ลับตาคนตามลำพังสองต่อสองที่เอื้อให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย สามารถแสดงความรักต่อกันได้เต็มที่ไม่ต้องกังวลว่าใครจะพบเห็น และส่วนใหญ่จะเป็นที่บ้านพัก ห้องเช่าของคนรัก สวนสาธารณะ หรือสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ โดยมีลักษณะที่เหมือนกันคือ เงียบ ปลอดภัย และเมื่อถูกรุกเร้ากอดจูบแล้วโลมจากฝ่ายชายจึงทำให้เลยเถิดมีเพศสัมพันธ์ได้ในที่สุด

2.2.2 การใช้เครื่องดื่มมึนเมา

การใช้เครื่องดื่มมึนเมา เป็นพฤติกรรมการดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์แล้วทำให้วัยรุ่นขาดสติสัมปชัญญะในการควบคุมพฤติกรรมต่าง ๆ รวมถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ทำให้ไม่ใช่งูยงอนามัยหรือใช้วิธีการป้องกันอื่น ๆ เมื่อมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญทำให้ติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ หรือตั้งครรภ์ได้

2.2.3 กระแสนิยมของกลุ่มเพื่อน

กระแสนิยมของกลุ่มเพื่อน เป็นความนิยมและชอบสิ่งๆ ที่เหมือน ๆ กัน ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย การพูด ในการรวมกลุ่มมักจะร่วมกันสร้างกฎระเบียบ ภาษาประเพณีประจำกลุ่ม ที่ทราบเฉพาะสมาชิกในกลุ่มเท่านั้น ซึ่งการรวมของกลุ่มเพื่อนในวัยรุ่นนั้น มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นหญิงเป็นอย่างมาก เพราะว่าธรรมชาติของวัยรุ่นจะมีความผูกพันและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนมาก ซึ่งมีผลต่อการโน้มน้าวชักจูงให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ เช่น การมีแฟนคนรักและแยกอยู่เป็นคู่ การเที่ยวเตร่นอกบ้านตามลำพังสองคนกับแฟน หรือการมีเพศสัมพันธ์เหมือนกับเพื่อนๆ ในกลุ่ม ที่เห็นว่าเป็นเรื่องปกติใครๆ ก็ทำกัน

2.3 ผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย

ปัญหาที่เกิดขึ้นภายหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยของวัยรุ่นนั้น ได้ส่งผลกระทบต่อโดยตรงและโดยอ้อมต่อตัววัยรุ่นมากมาย จากการศึกษาครั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวถึงผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยกับคนรัก ใน 3 ลักษณะ ดังนี้

2.3.1 ความอับอายเสียชื่อเสียง

ความอับอายเสียชื่อเสียง เป็นผลที่เกิดขึ้นหลังจากวัยรุ่นหญิงมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน แล้วตั้งครรรภ์ไม่พึงประสงค์หรือติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ จนต้องออกจากโรงเรียนทั้งที่ยังเรียนไม่จบ ผลจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนทำให้ตนเองและครอบครัวได้รับความเสียหาย อับอาย ถูกประณาม ตีเตี้น หรือถูกลงโทษเขียนตีจากครูอาจารย์ พ่อแม่ จากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ที่ถือว่าเป็นพฤติกรรมเสียหายละเมิดข้อห้ามสังคม

2.3.2 การเป็นภาระของครอบครัว

ผลจากเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยของวัยรุ่น ได้แก่ การตั้งครรรภ์ไม่พึงประสงค์ การติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ ได้ส่งผลโดยตรงกับวัยรุ่นหญิงและบุคคลที่เกี่ยวข้องได้รับความทุกข์ใจ อับอาย แล้วยังสร้างปัญหาภาระด้านเศรษฐกิจของครอบครัว จากการรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการดูแลบุตรสาวขณะตั้งครรรภ์ เลี้ยงดูบุตรหลานที่เกิด ส่งเสียบุตรชายให้เรียนต่อจนจบ เพราะทั้งคู่ไม่มีงานทำ ไม่มีอาชีพ ไม่มีรายได้เป็นภาระที่ต่อพึ่งพิงพ่อแม่

2.3.3 ความทุกข์ทรมานด้านร่างกายและจิตใจ

การเผชิญกับความทุกข์ทรมานด้านร่างกายและจิตใจ ส่วนใหญ่วัยรุ่นหญิงมักเป็นฝ่ายที่แบกรับความทุกข์ทรมานจากผลของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยเพียงลำพัง ไม่ว่าจะเป็นการตั้งครรรภ์ไม่พึงประสงค์ การทำแท้ง หรือการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ทำให้วัยรุ่นหญิงต้องทนรับความเจ็บปวด ทุกข์ทรมานมากจากอาการแสดงของโรค ซึ่งนอกจาก

ความทุกข์ทรมานด้านร่างกายแล้ว บางรายต้องทนทุกข์กับความกลัว ความกังวลใจว่าอาจติดเชื้อโรคเอดส์ในช่วงรอผลการตรวจเลือด

อภิปรายผล

ผลการศึกษาประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยในวัยรุ่นหญิง ผู้ให้ข้อมูลได้ถ่ายทอดเล่าถึงประสบการณ์ดังกล่าว สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ลักษณะของผู้ให้ข้อมูล

จากการศึกษาครั้งนี้ มีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 14 ราย เป็นหญิงทั้งหมด มีอายุระหว่าง 14-17 ปีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 15.65 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 ราย การศึกษานอกโรงเรียนเทียบเท่ามัธยมศึกษาตอนต้น 4 ราย และไม่ศึกษาต่อ 7 ราย จะพบว่า อายุของผู้ให้ข้อมูลอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลาง โดย ศิริกุล อิศรานุรักษ์ (2546, หน้า 242) ได้อธิบายถึง พัฒนาการของวัยรุ่นช่วงนี้ว่า เป็นช่วงที่พัฒนาการร่างกายมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว แต่การเปลี่ยนแปลงทางจิตใจและอารมณ์นั้นยังไม่สมบูรณ์ มีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์มาก แต่จะมีอารมณ์ไม่ค่อยสมเหตุสมผลเอาแต่ใจ ตื่นเต้นง่าย ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ความชอบไม่ชอบจะรุนแรงมาก วัยรุ่นในช่วงนี้จะให้ความสนใจต่อการสร้างสัมพันธ์กับเพื่อนและเพื่อนมีอิทธิพลสูงสุด อยากริสรระจากพ่อแม่ จึงมักทำให้ฝ่าฝืนกฎระเบียบของครอบครัว และไม่เห็นด้วยกับกฎเกณฑ์ที่บิดามารดาตั้งขึ้น เมื่อวัยรุ่นแยกตัวเป็นอิสระจากครอบครัว จึงทำให้มีโอกาสที่จะถูกชักจูงจากกลุ่มเพื่อนได้ง่าย ทำให้วัยรุ่นตอนต้นและตอนกลางมีความเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย (จิราวัฒน์ พร้อมมูล, 2548, หน้า 35) โดยพบจากประวัติการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยพบว่า วัยรุ่นหญิงมีเพศสัมพันธ์กับแฟนหรือคนรัก 1 ราย มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในช่วงอายุ 13-16 ปี อายุเฉลี่ยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเท่ากับ 14.86 ปี ผลที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยในวัยรุ่นหญิง พบว่า ตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ 7 ราย ตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์และทำแท้ง 2 ราย ตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์และติดเชื้อหนองใน 1 ราย ติดเชื้อหนองในอย่างเดียว 1 ราย ติดเชื้อหนองในและติดเชื้อพยาธิในช่องคลอด 1 ราย และติดเชื้อเริ่มที่อวัยวะเพศ 2 ราย นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดเป็นวัยรุ่นหญิงอาศัยอยู่ในภูมิภาคพื้นที่ชนบทที่เป็นตำบลรอบนอกของอำเภอเมือง จึงเห็นว่าปัญหาจากพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจึงไม่ได้พบเฉพาะในเขตเมืองเท่านั้น สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วรณวิมล สุรินทร์ศักดิ์ (2546, หน้า 135) ที่พบว่าวัยรุ่นทั้งเขตเมืองและเขตชนบท มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงไม่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นไม่ได้เกิดขึ้นแต่ในเขตเมืองเท่านั้น แต่ได้แพร่ขยายออกไปในเขตชนบทด้วยเช่นกัน

1. ความหมายของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยในวัยรุ่นหญิง

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นวัยรุ่นหญิงอายุระหว่าง 14-17 ปี ที่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยแล้วทำให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ หรือติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ ได้แก่ โรคหนองใน โรคพยาธิในช่องคลอดและเริ่มที่อวัยวะเพศ พบว่าวัยรุ่นหญิงได้ให้ความหมายของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยแตกต่างจากความหมายที่กำหนดโดยสำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข (2548, หน้า 18) และ AIDS Safe-sex guidelines (Moffatt, et al., 1987, p.125 อ้างอิงใน สุรินทร์พร ลิขิตเสถียร, 2548, หน้า 4) การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย (unsafe-sex practices) หมายถึง การที่มีเพศสัมพันธ์ทางช่องคลอดหรือทางทวารหนักโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยป้องกัน รวมถึงการปฏิบัติทางเพศที่ไม่ปลอดภัย ได้แก่ การกลืนกินน้ำอสุจิ การดื่มน้ำปัสสาวะของคู่นอนหรือบุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วย การร่วมเพศทางปากโดยไม่ได้สวมถุงยางอนามัย การใช้อุปกรณ์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศหรือสำเร็จความใคร่ทางช่องคลอดและทวารหนัก ร่วมปะปนกับบุคคลอื่น และการใช้ลิ้นสัมผัสอวัยวะเพศหรือทวารหนักของคู่นอน แต่ความหมายของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe-sex practices) ตามการรับรู้ของวัยรุ่นหญิงไม่ใช่เป็นเพียงการไม่ได้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น แต่การมีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุน้อยแล้วทำให้เกิดปัญหาและความทุกข์ ทำให้สูญเสียโอกาสดีๆในชีวิต ล้วนเป็นการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยเช่นกัน ซึ่งวัยรุ่นหญิงได้ให้ความหมายของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยว่าเป็นเพศสัมพันธ์ที่ก่อให้เกิดความไม่มั่นคงปลอดภัยในชีวิตทั้งด้านร่างกาย จิตสังคม และจิตวิญญาณ เป็นมุมมองที่แตกต่าง ซึ่งน่าจะช่วยให้วัยรุ่นหญิงที่ยังไม่มีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ได้มีความตระหนักและเข้าใจเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย รวมถึงได้ระมัดระวังในการป้องกันตนเองมากขึ้นใน 5 ประเด็น ดังนี้

1.1 การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

การมีเพศสัมพันธ์ขณะที่อายุน้อย ยังไม่เป็นผู้ใหญ่และกำลังเรียนอยู่ในสถานศึกษา เป็นเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยต่อความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตอันเป็นผลมาจากการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์หรือการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ เนื่องจากวัยรุ่นยังไม่สามารถก้าวพ้นความเป็นเด็กและไม่ใช่วัยที่ควรจะมีเพศสัมพันธ์ ด้วยความเป็นเด็กจึงทำให้วัยรุ่นหญิงขาดวุฒิภาวะในการตัดสินใจที่จะปกป้องตนเองจากปัญหาที่จะตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์จากคนรัก วัยรุ่นหญิงไม่กล้าปฏิเสธคนรักเมื่อขอมีเพศสัมพันธ์และไม่ใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์กับตนเอง เพราะกลัวว่าฝ่ายชายจะไม่รัก แล้วตนเองจะถูกทอดทิ้ง นอกจากนี้วัยรุ่นหญิงมีความเข้าใจว่าการใช้ถุงยางอนามัยเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับความสัมพันธ์ของคู่รัก ทำให้เกิดความไม่เชื่อใจกันขาดความใกล้ชิด ขัดขวางความรู้สึกทางเพศ จึงไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์

อายุเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น โดย วราดา แพงพิบูลย์ (2550, หน้า 100) ได้อธิบายว่า อายุหรือช่วงอายุของวัยรุ่นเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ เนื่องจากกระบวนการคิดของวัยรุ่นยังขาดความรับผิดชอบหรือมีความรับผิดชอบน้อย ประกอบกับยังอยู่ในวัยศึกษาคะนอง อยากรู้ อยากเห็น อยากทดลองอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นวัยรุ่นมักตัดสินใจกระทำการโดยไม่คำนึงถึงผลดีผลเสียที่ตามมาว่าตนเองจะรับผิดชอบได้หรือไม่ เป็นผลให้การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นชายส่วนมากเป็นเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ส่วนในวัยรุ่นหญิงการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมักเกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดมาก่อนเนื่องจากความอ่อนประสบการณ์ในเรื่องเพศ ทำให้วัยรุ่นหญิงมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ทันได้ตั้งตัว การใช้เหตุผลปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์หรือต่อรองเรื่องการป้องกันการตั้งครรภ์หรือโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กับฝ่ายชายนั้นจึงทำได้ยาก (นภาพรณี หะวานนท์, 2542, หน้า 83) นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นหญิงเป็นวัยที่มีพัฒนาการด้านร่างกายโดยเฉพาะลักษณะทุติยภูมิอันเป็นลักษณะของการสู่วัยสาว ได้แก่ สะโพกขยาย หน้าอกขยายเต่งตึงขึ้น มีประจำเดือน อวัยวะสืบพันธุ์เริ่มทำหน้าที่และสามารถตั้งครรภ์ได้ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายที่แสดงถึงการเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศ ทำให้วัยรุ่นเริ่มมีความต้องการทางเพศในขณะที่ยังขาดวุฒิภาวะด้านสังคมและความรับผิดชอบ ประกอบกับวัยรุ่นเป็นวัยอยากรู้ อยากเห็นอยากทดลองอาจทำให้วัยรุ่นทดลองหาประสบการณ์ทางเพศ (ศรีพัทธา จาริวงค์, 2539, หน้า 62; ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี, 2540, หน้า 56; สหภาพ พูลเกษตร, 2543, หน้า 70 และตี๋ม บุญรอด, 2550, หน้า 74) โดยขาดการไตร่ตรองหรือขาดความรอบคอบในการคิดกระทำ ไม่ได้คำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดตามมาภายหลัง (จารุวรรณ บุญแสง, 2548, หน้า 36) วัยรุ่นส่วนใหญ่จึงไม่ใช่วิธีการป้องกันหรือการคุมกำเนิด โดยเฉพาะการใช้ถุงยางอนามัยเพราะรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับความสัมพันธ์ของคู่รัก เป็นสิ่งที่แสดงถึงความไม่เชื่อใจกัน ทำให้ขาดความใกล้ชิดไม่เป็นธรรมชาติ โดยผลการศึกษาสอดคล้องกับ Quirk, Rhode and Stimson, (1998, p. 42) ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในวัยรุ่นของกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ โดยพบว่าลักษณะการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นนั้นจะใช้ถุงยางอนามัยไม่ต่อเนื่องจนเสร็จสิ้นกิจกรรม มักจะถอดออกในช่วงกลางขณะมีเพศสัมพันธ์ เพราะถุงยางอนามัยทำให้อารมณ์เพศลดลงไม่บรรลุจุดสุดยอดของการมีเพศสัมพันธ์ และยังรู้สึกว่าขาดความใกล้ชิดสนิทสนมของคู่รักอีกด้วย

1.2 การมีเพศสัมพันธ์ด้วยความประมาทในการป้องกัน

ด้วยที่วัยรุ่นหญิงอายุน้อย ยังไม่มีวุฒิภาวะเพียงพอในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของตนเองได้ จึงทำให้ขาดการยั้งคิดในการกระทำของตนเอง ประมาทชะล่าใจ จึงมองข้ามการป้องกันหรือการคุมกำเนิดที่มีประสิทธิภาพ ใช้การป้องกันไม่ต่อเนื่องสม่ำเสมอ หรือใช้วิธีการป้องกันที่มีประสิทธิภาพต่ำ เช่น การใช้ถุงยางไม่ต่อเนื่องมักถอดออกก่อน

เสร็จสิ้นการมีเพศสัมพันธ์ การร่วมเพศทางทวารหนักและช่องคลอดโดยไม่สวมถุงยางอนามัย การหลังอุจจาระออกช่องคลอด การกินยาเม็ดคุมกำเนิดไม่ต่อเนื่องหยุดกินเองเพราะไม่คิดว่าจะตั้งครรภ์ได้ง่าย ๆ การที่วัยรุ่นยังไม่ตระหนักถึงผลที่จะเกิดตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ อาจเป็นเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากทดลองแต่ขาดการไตร่ตรองหรือขาดความรอบคอบในการกระทำ (จารุวรรณ บุญแสง, 2548, หน้า 36) นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกยังพบว่าวัยรุ่นหญิงมีความรู้เรื่องเพศศึกษา การคุมกำเนิด ผลกระทบจากเพศสัมพันธ์ หรือความรู้เรื่องอนามัยเจริญพันธุ์ไม่เพียงพอ จึงไม่สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตรจริงได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา (วรรณวิมล สุรินทร์ศักดิ์, 2546, หน้า 129; จิราวัฒน์ พร้อมมูล, 2548, หน้า 82; วราดา แพงพิบูลย์, 2550, หน้า 96) ที่พบว่าวัยรุ่นจะได้รับความรู้เกี่ยวกับ เพศศึกษา การคุมกำเนิด/วางแผนครอบครัว พัฒนาการวัยรุ่นจากครู อาจารย์เฉพาะรายวิชาดูศึกษาเท่านั้น และจำนวนครั้งของการสอนค่อนข้างน้อย จึงทำให้วัยรุ่นได้รับความรู้ไม่เพียงพอ วัยรุ่นจึงไปหาความรู้จากเพื่อนซึ่งก็เป็นความรู้ที่ไม่ถูกต้องเช่นเดียวกัน ทำให้การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเป็นเพศสัมพันธ์เพราะขาดการป้องกันหรือป้องกันไม่มีประสิทธิภาพ อันเนื่องมาจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และความประมาทชะล่าใจ

1.3 การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่รู้ว่าเป็นโรค

การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่รู้ว่าเป็นโรคเป็นเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย เพราะทำให้วัยรุ่นหญิงต้องทุกข์ทรมานทั้งด้านร่างกายและจิตใจจากการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์กับคนรักได้ยากไม่ถึง เนื่องจากความรัก ความเชื่อใจและความจริงใจกับชายคนรัก จึงทำให้วัยรุ่นหญิงเข้าใจไปเองว่าอีกฝ่ายจะมีความรู้สึกเช่นเดียวกัน จึงเชื่อใจไม่ได้พูดคุยหรือซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์หรือการเจ็บป่วยด้วยโรคทางเพศสัมพันธ์ที่ผ่านมาจากคนรัก และจากความเชื่อใจไว้วางใจ ทำให้วัยรุ่นหญิงไม่คิดที่จะป้องกันตนเองเมื่อมีเพศสัมพันธ์ และคาดไม่ถึงว่าตนเองจะเจ็บป่วยจากการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ ได้แก่ โรคหนองใน พยาธิในช่องคลอด และเริ่มที่อวัยวะเพศ ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมา ที่พบว่าบุคคลที่วัยรุ่นหญิงมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่เป็นแฟน/คนรักหรือเพื่อนชาย แต่อัตราการใช้ถุงยางอนามัยค่อนข้างต่ำ เพราะเชื่อว่าการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักจะปลอดภัยจากโรคทางเพศสัมพันธ์มากกว่าบุคคลอื่นที่ไม่รู้จักมาก่อน จึงทำให้อัตราการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์สูงขึ้นในกลุ่มวัยรุ่น (อนงค์ ชีระพันธุ์, 2544, หน้า 157; ณัฐพร สายพันธุ์, 2546, หน้า 52 และวรรณวิมล สุรินทร์ศักดิ์, 2546, หน้า 133) อาจเป็นเพราะวัยรุ่นหญิงเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเสมือนสิ่งแสดงออกถึงความรักความจริงใจต่อคนรัก จึงทำให้วัยรุ่นหญิงเต็มใจมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ป้องกันใดๆ เพราะเชื่อใจว่าฝ่ายชายก็รักจริงใจเช่นเดียวกัน (บุญสิน มิวขำ, 2548, หน้า 93-95) จึงทำให้วัยรุ่นหญิงไม่ได้พูดคุย หรือซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในอดีตของคนรัก หรืออาจเพราะวัยรุ่นหญิงมองความสัมพันธ์

ระหว่างเพศในแง่ของความรักแบบโรแมนติค (Romantic) เห็นความรักเป็นสิ่งสวยงาม เป็นความอบอุ่น ความผูกพัน ความเข้าใจ ความสุขทางใจ จึงเข้าใจว่าการที่ฝ่ายชายล่วงเกินหรือต้องการมีเพศสัมพันธ์กับตนเป็นเพราะฝ่ายชายมีความรักในตนอย่างแท้จริง จึงยินยอมเสียสละตนเองมีเพศสัมพันธ์เพื่อพิสูจน์ความรักที่มีต่อคนรัก (กาญจนา ทรัพย์อาจิณ, 2546, หน้า 35) จึงต้องยินยอมตามใจแฟน/คู่รัก ไม่ใช่ถูกข่มขืนอนาถเมื่อมีเพศสัมพันธ์ หรือคิดว่าการใช้ถูกข่มขืนอนาถเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับความรัก ทำให้ไม่เชื่อใจกัน แต่ท้ายที่สุดต้องป่วยติดเชื้ทางเพศสัมพันธ์จากคนรัก เช่น เริ่มที่อวัยวะเพศ หนองใน และพยาธิในช่องคลอด เป็นต้น

1.4 การมีเพศสัมพันธ์ที่นำมาซึ่งปัญหาและความทุกข์

การมีเพศสัมพันธ์ที่นำมาซึ่งปัญหาและความทุกข์จากการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์หรือการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์เป็นเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย เนื่องจากวัยรุ่นหญิงต้องเผชิญกับการตัดสินใจ การดูแลจากบุคคลรอบข้างจนทำให้เกิดความทุกข์ใจ เสียใจ ผิดหวังจนบางครั้งคิดฆ่าตัวตายเพื่อจะได้เลี้ยงหนีความอับอาย ส่วนการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ก็สร้างความเจ็บปวดทุกข์ทรมานทั้งด้านร่างกายและจิตใจเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมดจะกระทบกับวัยรุ่นหญิงแล้วยังทำให้พ่อแม่และครอบครัวต้องทนทุกข์ใจอับอายเสียชื่อเสียงไปด้วย อาจเนื่องสังคมไทยมีบรรทัดฐานที่ทำให้คนในสังคมยึดถือเป็นกฎเกณฑ์ เป็นแบบแผนให้ปฏิบัติ โดยเฉพาะบรรทัดฐานทางเพศ หากผู้ใดฝ่าฝืนจะถือว่าผู้นั้นมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน สังคมก็พร้อมที่จะสร้างกระบวนการประทับตราขึ้นมา (สุชาดา รัชชกุล, 2541, หน้า 104) เช่นเดียวกับการมีเพศสัมพันธ์ของฝ่ายหญิงกับคนรักหรือการตั้งครรภ์โดยไม่เปิดเผย ก็เป็นพฤติกรรมที่สังคมไทยยังไม่ยอมรับเพราะพฤติกรรมดังกล่าวไม่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผน สังคมจะตำหนิติเตียนว่าเป็นคนไม่ดี เป็นหญิงสำส่อนมีความประพฤติไม่ดี และเพื่อป้องกันความอับอายจากการประณามโดยสังคมรอบข้างฝ่ายหญิงจึงอาจต้องเลือกการทำแท้งเป็นทางออกสำหรับตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความทุกข์ทรมานทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ในกรณีของการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ที่ได้จากคนรัก ก็นำมาซึ่งความเจ็บปวด ทุกข์ทรมานทางร่างกายและจิตใจเช่นเดียวกัน การติดเชื้อหนองใน พยาธิช่องคลอด หรือเริ่มที่อวัยวะเพศ ส่วนใหญ่จะมีอาการคล้ายกัน คือ ตกขาวมีกลิ่นเหม็นเป็นหนองหรือมูกปนหนอง ปัสสาวะแสบขัด ปวดท้องน้อย โดยเฉพาะการติดเชื้อเริ่มที่อวัยวะเพศในครั้งแรกนั้น จะทำให้มีไข้สูง ปวดเมื่อยตามร่างกาย ปวดท้องน้อย แสบคันช่องคลอด ปัสสาวะแสบขัด โดยเฉพาะการมีตุ่มน้ำใสรอบๆบริเวณแคมเล็ก แคมใหญ่ ทวารหนัก และช่องคลอด เมื่อตุ่มน้ำแตกจะเกิดเป็นแผลตื้นๆที่มีขอบเป็นวง ๆ ต่อกัน จะทำให้ผิวหนังบริเวณนั้นเป็นแผลจะบวมแดงเจ็บปวดมาก และเป็นโรคที่รักษาไม่หายขาด (อนุพงศ์ ชิตวรากร, 2543, หน้า 27) นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นยังต้องเผชิญกับความกังวลกลัวขณะรอผลตรวจการติดเชื้อเอชไอวีด้วย

1.5 การมีเพศสัมพันธ์ที่ทำให้สูญเสียโอกาสในชีวิต

การมีเพศสัมพันธ์ที่ทำให้สูญเสียโอกาสในชีวิตเป็นเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย เนื่องจากต้องออกจากสถานศึกษาก่อนเวลาอันควร ทำให้เรียนไม่จบตามที่หวังไว้ ไม่สามารถมีอาชีพการงานมั่นคง อาจหมดโอกาสที่จะมีครอบครัวที่อบอุ่น หรือหมดโอกาสจะได้รวมกิจกรรมสนุกๆ กับเพื่อนวัยเดียวกันเพราะตั้งครรรภ์ ทั้งหมดล้วนเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยที่ทำให้สูญเสียโอกาสดีๆ ในชีวิต จึงทำให้วัยรุ่นหญิงรู้สึกผิดหวังในการกระทำของตนเอง และยังทำให้พ่อแม่ผิดหวังเสียใจอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ สุรชาติพิทย์ ศิริจันทร์เพ็ญ (2547, หน้า 52) ที่อธิบายว่าโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์หรือการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่น นอกจากจะเพิ่มภาระทางเศรษฐกิจของครอบครัวในการรักษา การดูแลขณะตั้งครรรภ์ หรือการเลี้ยงดูบุตรของวัยรุ่นแล้ว ปัญหาดังกล่าวยังได้กระทบโดยตรงต่อวัยรุ่น โดยเฉพาะฝ่ายหญิงที่ต้องออกจากสถานบันการศึกษาเนื่องจากส่วนใหญ่ไม่ยินยอมให้มีการตั้งครรรภ์ขณะเรียน ถือว่าขัดกับกฎระเบียบของสถานศึกษา ผิดวินัยร้ายแรงต้องออกจากความเป็นสถานภาพของนักเรียน/นักศึกษาทันที ทำให้วัยรุ่นไม่มีโอกาสกลับไปเรียน ต้องออกจากโรงเรียน ไม่สามารถหางานทำที่ดีได้ หรือต้องทำงานในอาชีพที่มีรายได้ต่ำ ส่งผลให้เศรษฐกิจโดยรวมไม่ดี (ยุทธพงศ์ วีระวัฒน์กุล และ นิรมล สุนทรพจน์, 2542, หน้า 87) หรือกรณีถ้าวัยรุ่นหญิงตั้งครรรภ์ต่อไป แล้วฝ่ายชายไม่รับผิดชอบอาจเกิดบุตรนอกสมรสเด็กถูกทอดทิ้ง หรือแต่งงานโดยที่ทั้งสองฝ่ายไม่พร้อมก็จะเกิดปัญหาหย่าร้างตามมา ซึ่งชีวิตครอบครัวหย่าร้างเลิกรากัน ก็กลายเป็นปัญหาสังคมที่เชื่อมโยงเป็นลูกโซ่ที่ยากต่อการแก้ไข (สุพัศรา อักษรรัตน์, 2549, หน้า 23)

2. ประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยในวัยรุ่นหญิง

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นวัยรุ่นหญิงอายุระหว่าง 14-17 ปี ที่เคยมีประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยแล้วทำให้เกิดการตั้งครรรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ หรือติดเชื้ทางเพศสัมพันธ์ ได้แก่ โรคหนองใน โรคพยาธิในช่องคลอดและเริ่มที่อวัยวะเพศ ได้สะท้อนองค์ประกอบของประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย 3 ประเด็น ได้แก่ ลักษณะความสัมพันธ์ทางเพศ ปัจจัยสนับสนุน และผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ดังนี้

2.1 ลักษณะความสัมพันธ์ทางเพศของวัยรุ่นหญิงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย มี 5 ลักษณะ ดังนี้

2.1.1 ความสัมพันธ์ที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่คาดไม่ถึง

การมีเพศสัมพันธ์ที่คาดไม่ถึงเป็นลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นหญิงกับแฟนจนนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกที่เกิดขึ้นโดยวัยรุ่นหญิงไม่ทราบหรือไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน ซึ่งเกิดจากวัยรุ่นหญิงนั้นยังไม่เคยมีประสพการณ์ด้านความรักมาก่อน และความรักนี้

เป็น "รักแรก" จึงทำให้วัยรุ่นหญิงมีความผูกพันกับคนรัก จนไม่ยอมจากอยู่ห่างไกลกัน อยากอยู่ใกล้ชิดตลอดเวลา และคิดว่าการจับมือ หอมแก้ม โอบกอดจูบบ่อยๆ จากคนรักเป็นการแสดงถึงความรักความอบอุ่นปลอดภัยที่มีให้ตน จึงไม่ได้คาดคิดว่าการอยู่ใกล้ชิดในลักษณะแบบนี้จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ ทำให้วัยรุ่นหญิงไม่ได้เตรียมการป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากการมีเพศสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น โดยผลการศึกษาได้สอดคล้องของ บุญสิน ฆิวขำ (2548, หน้า 12-13) ได้อธิบายว่า พฤติกรรมเพศสัมพันธ์นั้นเกิดจากแรงขับภายในตามปัจจัยพื้นฐานด้านพฤติกรรมศาสตร์ พฤติกรรมดังกล่าวมีลักษณะที่แสดงออกให้เห็นถึงความต้องการทางเพศของมนุษย์ เช่น การพูดเกี้ยวพาราสี การสัมผัสใกล้ชิด การจับมือถือแขน การกอดจูบ การเล้าโลม การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ซึ่งในรายที่มีอารมณ์ของความรักเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยแล้วมักจะทำให้เกิดเพศสัมพันธ์ได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ ศิริรัตน์ เพ็ชรเยี่ยม (2540, หน้า 75) ได้อธิบายว่า ความรักต่อเพศตรงข้ามเป็นความสัมพันธ์ทางอารมณ์ระหว่างชายหญิงที่อาศัยเวลาเพื่อการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน จะนำมาซึ่งความรู้สึกอ่อนโยน ห่วงหาอาทรผูกพัน เชื้อมั้น ซื่อสัตย์ และมั่นคง พยายามทำทุกอย่างเพื่อให้บุคคลอื่นเป็นที่รักได้รับความพอใจและมีความสุขที่สุด ดังนั้นการที่วัยรุ่นหญิงจะเต็มใจมีเพศสัมพันธ์กับคนรักนั้น อาจเป็นการพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้คนรักได้รับความพอใจและมีความสุขที่สุด

2.1.2 ความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องจนยากจะยับยั้งชั่งใจ

ความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องจนยากจะยับยั้งชั่งใจ เป็นความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงที่ทำให้เกิดความต้องการทางเพศ และเมื่อเกิดความต้องการแล้วก็ยากจะยับยั้งไม่ให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นนี้จะมีลักษณะเป็นกระบวนการต่อเนื่องเป็นขั้นตอน มีความลึกซึ้งมากขึ้นเรื่อย ๆ เริ่มจาก การเกี้ยวพาราสี การสัมผัสใกล้ชิด การจับมือถือแขน การกอดจูบ การเล้าโลม จนนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย แม้ว่าวัยรุ่นหญิงเองจะมีจิตสำนึกที่ดี และตระหนักว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่ควรให้เกิดขึ้น แต่ความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องเกินเลยดังกล่าวทำให้วัยรุ่นหญิงเองยากที่จะปฏิเสธความต้องการของตนเองและคนรัก โดยพบว่า การสร้างความสัมพันธ์ทางเพศในวัยรุ่นชายหญิงนั้นมีลักษณะเป็นขั้นตอนทั้งหมด 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การทำความรู้จัก 2) การสร้างความสนิทสนม 3) การยอมคบเป็นแฟน 4) การสร้างความรู้สึกผูกพัน 5) การยอมให้ถึงเนื้อถึงตัว 6) การยอมเสียตัวเพราะรัก และ 7) การจมปลักในเพศสัมพันธ์ โดยผลการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับ วรณวิมล สุรินทร์ศักดิ์ (2546, หน้า 8) ในแง่ลักษณะของการสัมผัสร่างกายระหว่างวัยรุ่นชายหญิงมีขั้นตอนมีลึกซึ้งมากขึ้น โดยไม่ได้กล่าวถึงของอารมณ์รักผูกพันมาเกี่ยวข้องด้วย ซึ่งได้อธิบายว่า การที่ชายหญิงจะมีปฏิสัมพันธ์กันนั้น มักเกิดขึ้นตามกระบวนการ และขั้นตอนสัมพันธ์ภาพที่มีต่อกันนั้น จะลึกซึ้งขึ้นเรื่อย ๆ โดยลำดับ จากไม่มีการถูกเนื้อต้องตัว เริ่มมีการจูบ

หน้าผากหรือหอมแก้มเบา ๆ ตอนลากลับ มีการโอบกอดและการจูบเล็ก ๆ น้อย ๆ จนถึงมีการสำเร็จความใคร่ให้กันจนเพศสัมพันธ์ในที่สุด ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้จะพบว่า การสร้างความสัมพันธ์ของวัยรุ่นเป็นความสัมพันธ์ที่ก่อตัวจากอารมณ์รักพัฒนาต่อเนื่องอย่างเป็นขั้นตอน โดยสอดคล้องกับ Muss (1990, pp. 274-276) ที่อธิบายเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ทางเพศในมนุษย์ว่า การมีความรักและความสัมพันธ์ทางเพศไม่ได้ขึ้นอยู่กับสัญชาตญาณ แต่เป็นการพัฒนาตามขั้นตอนที่เกิดจากกลไกทางสมองและปฏิสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้อง และในช่วงการนัดหมายไปมาหาสู่กัน ทั้งชายหญิงจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันตามกระบวนการและขั้นตอนเปลี่ยนแปลงสัมพันธ์ภาพที่มีต่อกันนั้น จะมีความลึกซึ้งแน่นแฟ้นเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ ดังนี้ 1) การนัดพบที่ยังไม่มีจิตผูกพันรักใคร่ 2) การนัดพบที่เริ่มมีจิตผูกพันสนใจแต่ไม่ถึงรัก 3) การนัดพบที่เริ่มต้นรัก 4) การนัดพบตามลำพังสองคนและมีความรัก 5) มีความรักความผูกพันที่ยอมรับซึ่งกันและกัน และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจะเริ่มต้นจากไม่มีการถูกร่างกาย เริ่มจูบหน้าผาก/หอมแก้ม โอบกอดจูบเล็กน้อยแต่บ่อยครั้ง โอบกอดและจูบลึกซึ้ง เริ่มมีกอดรัดร่างกายอย่างหนักแน่น มีการสำเร็จความใคร่ให้กันและกัน และมีเพศสัมพันธ์ในที่สุด

1) การทำความรู้จัก

การพบกันหรือการทำความรู้จักกันครั้งแรกของวัยรุ่นหญิงกับฝ่ายชายนั้น มักเกิดจากการแนะนำของเพื่อนๆ ในกลุ่ม หรือเกิดจากความพยายามของฝ่ายชายที่แสดงเจตนาความสนใจด้วยการจ้องมองให้วัยรุ่นหญิงรู้ตัว ว่ากำลังได้รับความสนใจจากฝ่ายชาย และตามด้วยการเข้ามาทักทาย พูดแซวหยอกล้อ หรือขอเบอร์โทรศัพท์เพื่อดูท่าทีการตอบรับจากฝ่ายหญิง ส่วนวัยรุ่นหญิงนั้นจะเกิดความสนใจพึงพอใจในฝ่ายชาย ถ้าฝ่ายชายมีรูปร่างหน้าตา การแต่งกายที่ดูใจตรงใจวัยรุ่นหญิง และความรู้สึกพึงพอใจนี้จะนำไปสู่การสานต่อความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อไป จึงอธิบายได้ว่า เมื่อวัยรุ่นหญิงเกิดความพึงพอใจในฝ่ายชาย มักจะทำให้การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับเพศตรงข้ามมักเกิดขึ้นตามมาเสมอ โดย จันทรีวิภา ดิลกสัมพันธ์ (2548, หน้า 84) ได้อธิบายว่า ความพึงพอใจนั้นเป็นความรู้สึกที่เกิดจากความสนใจหรือพอใจถูกใจกับรูปร่างหน้าตา การแต่งกาย ลักษณะบุคลิกภาพต่าง ๆ หรืออาจเรียกว่า ความมีเสน่ห์ ของเพศตรงข้าม ผลของแรงดึงดูดทางเพศต่อเพศตรงข้ามมักเป็นเงื่อนไขที่สามารถนำไปสู่การสร้างความสัมพันธ์กันได้ง่ายรวดเร็ว ประกอบวัยรุ่นชายมีรูปร่างหน้าตา บุคลิกภาพคล้าย คลึงกับภาพลักษณ์ที่กำลังนิยม ก็จะเป็นที่สะดุดตาได้ง่ายขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริรัตน์ เพ็ชรเยี่ยม (2540, หน้า 73) ที่ได้กล่าวถึงความรักของมนุษย์ที่มีต่อเพศตรงข้ามว่า ส่วนใหญ่มักเริ่มต้นจากความถูกใจพึงพอใจ ในรูปลักษณะภายนอก ได้แก่ รูปร่างหน้าตา สีผิว รวมถึงการแต่งกาย การวางตัว สามารถทำให้อีกฝ่ายเกิดประทับใจ ความพึงพอใจ และอาจกลายเป็นความปรารถนาในเพศตรงข้ามที่จะนำไปสู่การสร้างความสัมพันธ์ทางเพศจนมีเพศสัมพันธ์ได้ในที่สุด

2) การสร้างความสนิทสนม

หลังจากทำความรู้จักกันแล้ว ฝ่ายชายจะสร้างความสนิทสนม โดยการเข้ามาตีสนิท คอยตามตื้อ คอยรับส่งไปโรงเรียนโดยฝ่ายหญิงไม่ได้ร้องขอ เมื่อมีความคุ้นเคยกันมากขึ้นก็จะหาโอกาสนัดพบกัน การนัดพบกันในช่วงแรก ๆ ของวัยรุ่นหญิงกับฝ่ายชายมักเป็นการนัดหมายเป็นกลุ่มกับเพื่อนหลาย ๆ คน จนเริ่มเกิดความสนิทสนมมีมากขึ้นการนัดพบครั้งต่อ ๆ ไป จะเป็นการพบกันเพียงลำพังสองคน และบ่อยครั้งขึ้น การนัดเจอกันบ่อย ๆ ทำให้ทั้งสองฝ่ายได้รู้จัก เรียนรู้นิสัยใจคอซึ่งกันและกัน จนทำให้รู้จักกันมากขึ้น จึงอธิบายได้ว่า วัยรุ่นชายหญิงจะสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยกันด้วยการหาโอกาสแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อน เพื่อไปอยู่ใกล้ชิด ทำความรู้จักกับคนรักของตนให้มากขึ้น มีการพูดคุยเป็นประจำ ซึ่งการพูดคุยกันเป็นประจำจะนำไปสู่การนัดพบหรือนัดเที่ยวด้วยกัน โดยจุดมุ่งหมายของการนัดพบของวัยรุ่นเพื่อสร้างความคุ้นเคยและรู้จักนิสัยใจคอของอีกฝ่ายให้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ นิมิตร มั่งมีทรัพย์ (2542, หน้า 67) เกี่ยวกับการนัดพบของชายหญิงนั้นเพื่อต้องการสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยกันมากขึ้น เป็นโอกาสที่จะได้พูดคุย ดูแลเอาใจใส่ใกล้ชิด ในการสร้างความประทับใจให้อีกฝ่ายเกิดความชอบพอตนเองมากขึ้น นอกจากนี้ จันทรวิภา ดิลกสัมพันธ์ (2548, หน้า 92) อธิบายว่า การมีความรักและความสัมพันธ์ทางเพศไม่ได้อยู่กับสัญชาตญาณ แต่เป็นการพัฒนาตามขั้นตอนที่เกิดจากกลไกทางสมอง และปฏิสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การนัดหมาย หมายถึง การที่บุคคลสองคนนัดที่จะพบปะกัน เป็นการพักผ่อนหย่อนใจเพื่อความเพลิดเพลินสร้างความสัมพันธ์เพื่อการเรียนรู้กันและกัน ในระยะเวลาหนึ่ง และเมื่อหมดช่วงเวลาทั้งสองฝ่ายอาจสิ้นสุดความสัมพันธ์โดยไม่มีพันธะหรือข้อผูกพันใด ๆ ต่อกันได้ แต่กรณีที่ทั้งสองฝ่ายมีจิตใจที่ผูกพันกันก็จะพัฒนาเป็น การไปมาหาสู่เป็นประจำ เริ่มแรก ๆ อาจเป็นการนัดหมายเป็นกลุ่มหลาย ๆ คน ต่อมาเปลี่ยนการพบปะกับเพียงคนเดียวและเที่ยวด้วยกันเป็นประจำ แสดงถึงความชอบพอกัน หรือมีข้อผูกพันมากขึ้นและพัฒนาเป็นความรักได้

3) การยอมคบเป็นแฟน

การยอมคบเป็นแฟนหรือคนรักนั้น เป็นข้อตกลงระหว่างชายหญิง โดยส่วนใหญ่จะเป็นฝ่ายชายถามหรือยื่นข้อเสนอจะขอคบเป็นแฟน แต่การตอบ ตัดสินใจคบหาหรือสร้างความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อไปนั้น วัยรุ่นหญิงจะพิจารณาจากความประทับใจในฝ่ายชาย โดยจะพิจารณาจาก นิสัยใจคอ การวางตัว ความเป็นสุภาพบุรุษ การแสดงความห่วงใย หรือการแสดงน้ำใจไมตรีของฝ่ายชาย ตลอดจนการพูดคุยที่ถูกต้องกัน จึงทำให้วัยรุ่นหญิงตกลงที่จะคบหากับฝ่ายชายแบบคนรักต่อไป แต่หากฝ่ายชายมีลักษณะนิสัยที่ฝ่ายหญิงไม่ประทับใจหรือไม่ชอบ ฝ่ายหญิงก็จะเป็นผู้ยุติความสัมพันธ์ดังกล่าว ซึ่งการตัดสินใจการคบแบบคนรัก จะขึ้นอยู่กับหลาย ๆ

ปัจจัย โดย ศิริพันธ์ ถาวรวงศ์ (2543, หน้า 24) ได้อธิบายว่า ในการตัดสินใจเลือกคู่ครอง หรือการตัดสินใจเลือกคบคนรักพบว่าบุคคลมีแนวโน้มที่จะเลือกบุคคลที่สามารถแสดงบทบาทได้ตามที่คาดหวังหรือสังคมคาดหวังเอาไว้ เช่น ในสังคมที่มีประเพณีอำนาจภายในครอบครัวที่เพศชายเป็นหัวหน้าครอบครัว ดังนั้น ชายอาจมีแนวโน้มที่เลือกหญิงที่จะอ่อนน้อม สุภาพเรียบร้อย เอาอกเอาใจมากกว่าที่เป็นหญิงแข็งแรงแรงเรียกร้องความเสมอภาค หรือหญิงที่คาดหวังว่าฝ่ายชายจะต้องเป็นผู้สามารถดูแลเป็นผู้ปกป้องได้นั้น ฝ่ายหญิงจะมีแนวโน้มจะเลือกชายที่มีอายุมากกว่า รูปร่างสูงใหญ่กว่าตนเอง มีฐานะหน้าที่การงานสูงกว่า เพื่อหญิงจะพึ่งพิงได้ต่อไป สุดท้ายแล้วอย่างไรก็ตามนิสัยส่วนตัว ความสุภาพบุรุษ การแสดงน้ำใจ ความเอื้อเฟื้อ ความเข้าใจกันของทั้งสองฝ่ายก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัดสินใจคบกันเป็นคนที่รักต่อไป

4) การสร้างความรู้สึกผูกพัน

การสร้างความผูกพันเป็นการแสดงออกถึงความรัก ความห่วงใย ห่วงหาที่มีต่อกัน การสร้างความผูกพันของวัยรุ่น ส่วนใหญ่เกิดจากการนัดพบกัน เพราะจะทำให้การมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันนั้นมีความลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น โดยฝ่ายชายมักจะเป็นฝ่ายเริ่มต้นความใกล้ชิดผูกพันเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ โดยเริ่มจากการจับมือ จูบหอมแก้ม โอบกอด กอดเอว เกาะไหล่ จะกระทำบ่อยขึ้นเมื่อมีโอกาสอยู่ตามลำพัง โดยวัยรุ่นหญิงเองกลับคิดว่าเป็นการแสดงออกของคนรักกันเป็นแฟนกัน เป็นความรู้สึกอยากปกป้องดูแลให้ตนรู้สึกปลอดภัย อบอุ่นใจ เกิดความผูกพันใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น และเป็นเรื่องธรรมดาของคนที่เป็นแฟนกัน ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า การนัดพบกันเป็นโอกาสที่ทำให้เกิดการถูกเนื้อต้องตัวกัน จากความใกล้ชิดและบรรยากาศที่เป็นกันเองในการอยู่ด้วยกันตามลำพังสองคน ซึ่งการจับมือจูบหอมแก้มมักเป็นการเริ่มต้นการสัมผัสจากฝ่ายชาย ต่อมาก็หอมแก้ม โอบไหล่และโอบกอด ขณะเดียวกันวัยรุ่นหญิงเองก็ไม่ขัดขืน รู้สึกเต็มใจ อบอุ่นใจปลอดภัย และคิดว่าการกระทำนั้นคือการแสดงความรักจากฝ่ายชายที่มีต่อตนเอง โดยไม่ได้คิดว่าการจับมือ โอบกอดจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ (อรพินท์ มณีวงศ์, 2549, หน้า 76) นอกจากนี้ ศิริรัตน์ เพ็ชรเยี่ยม (2540, หน้า 72-73) ได้อธิบายว่า การสัมผัสที่เริ่มจากการกอดจูบสามารถนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ถึงร้อยละ 60 ส่วนการลูบคลำทั่วร่างกายสามารถนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ ถึงร้อยละ 80 การเล้าโลมด้วยการกอดจูบ จับคลึงหน้าอกและบริเวณอวัยวะเพศสามารถเกิดเพศสัมพันธ์ได้ถึง ร้อยละ 100

5) การยอมให้ถึงเนื้อถึงตัว

การสร้างความรู้สึกผูกพันที่ทำให้ยากที่จะยับยั้งซึ่งใจที่เกิดจากการสัมผัสที่ลึกซึ้งซึ่งทำให้วัยรุ่นหญิงยินยอมให้ถึงเนื้อถึงตัวได้ง่ายขึ้น โดยการยอมให้ถึงเนื้อถึงตัวนั้นเป็นลักษณะที่วัยรุ่นหญิงยอมให้ฝ่ายชายสัมผัส เล้าโลมจนเกิดอารมณ์เพศ โดยการเล้าโลมของฝ่าย

ชายเป็นลักษณะการสัมผัสแบบจงใจ และการสัมผัสดังกล่าวมักจะเริ่มต้นจาก การจับมือ หอมแก้ม โอบกอด จูบเล็กน้อย หลังจากนั้นจะเป็นการใช้มือจับหน้าอกและบริเวณอวัยวะเพศของวัยรุ่นหญิง เพื่อกระตุ้นอารมณ์เพศให้วัยรุ่นหญิงเกิดความเต็มใจ ยินยอม สมยอม ในช่วงแรกๆ วัยรุ่นบางคน อาจจะมีการสำเร็จความใคร่ให้แกกันโดยยังไม่มีเพศสัมพันธ์ แต่การสำเร็จความใคร่ให้กัน จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ในโอกาสต่อมาได้ง่าย การสัมผัสแล้วโอบกอดเพื่อให้อีกฝ่ายเกิดอารมณ์เพศนั้น ศิริรัตน์ เพ็ชรเอี่ยม (2540, หน้า 71) ได้อธิบายว่า ความไวจากการสัมผัสของผิวหนังแต่ละบริเวณ แตกต่างกัน และผลที่ได้จากการสัมผัสขึ้นอยู่กับความรู้สึกของทั้งสองฝ่าย ถ้าทั้งชายหญิงมีความรู้สึกรักใคร่ชอบพอกันอยู่แล้ว การสัมผัสเพียงเล็กน้อยก็อาจกระตุ้นให้เกิดอารมณ์เพศได้ และยังได้กล่าวถึงการสัมผัสในลักษณะของการกอดจูบว่าสามารถนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ ร้อยละ 60 การลูบคลำทั่วร่างกายสามารถนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ ถึงร้อยละ 80 และการเล้าโลมด้วยการกอดจูบ จับคลึงหน้าอกและบริเวณอวัยวะเพศ สามารถเกิดเพศสัมพันธ์ได้ถึง ร้อยละ 100

6) การยอมเสียตัว

การยอมเสียตัวเป็นลักษณะที่ฝ่ายหญิงยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายชายด้วยความรักและเต็มใจ หลังจากวัยรุ่นหญิงและฝ่ายชายได้พัฒนาความสัมพันธ์มาถึงระดับที่ยินยอมให้ถึงเนื้อถึงตัวกัน และมองว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องปกติของคนรักกัน เมื่อถูกกระตุ้นอารมณ์เพศจากการเล้าโลม กอดจูบสัมผัสร่างกายจากฝ่ายชาย จนไม่สามารถควบคุมอารมณ์เพศที่เกิดขึ้นได้ ด้วย ความรักความผูกพันที่มีต่อคนรัก พร้อมกับการถูกเล้าโลมกระตุ้นอารมณ์เพศ ดังนั้นเมื่อคนรักขอมมีเพศสัมพันธ์จึงเต็มใจยินยอม จึงเห็นว่ามีวัยรุ่นหญิงมีความเข้าใจลึกซึ้งในเรื่องของความรักกับความใคร่ ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา ทรัพย์อาจิณ (2546, หน้า 36) ที่อธิบายว่า ผู้หญิงมักมองความสัมพันธ์ระหว่างเพศในแง่ของความรักแบบโรแมนติค (Romantic) เห็นความรักเป็นสิ่งสวยงาม เป็นความอบอุ่น ความผูกพัน ความเข้าใจ ความสุขทางใจ และในความรักของตนเองเป็นความรักบริสุทธิ์ มักเข้าใจว่าการที่ฝ่ายชายล่วงเกินหรือต้องการมีเพศสัมพันธ์กับตน เพราะฝ่ายชายมีความรักในตนอย่างแท้จริง จึงยินยอมเสียสละตนเองมีเพศสัมพันธ์เพื่อพิสูจน์ความรักที่มีต่อคนรัก โดยไม่คำนึงถึงผลที่ตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์

7) การจมปลักในเพศสัมพันธ์

การจมปลักในเพศสัมพันธ์เป็นการหมกมุ่นกับเพศสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นตามแรงปรารถนาของทั้งสองฝ่ายในครั้งต่อ ๆ มาหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้ว ถึงแม้วัยรุ่นหญิงจะรับรู้ว่าการติดกรรมดังกล่าวเป็นสิ่งไม่ดี หรือรู้ว่าการออกไปพบฝ่ายชายตามนั้นจะจบลงด้วยการมีเพศสัมพันธ์ แต่ก็ไม่อาจห้ามใจตัวเองได้ เพราะความรัก ความลุ่มหลงจึงทำให้อยากอยู่ใกล้ชิดตลอดเวลา รู้สึกใจหาย สะเทือนใจ เมื่อต้องแยกจากกัน โดยไม่ได้คิดถึงปัญหาที่จะเกิดจาก

การมีเพศสัมพันธ์นั้น หลังจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้ว การมีเพศสัมพันธ์ครั้งต่อไปก็จะตามมาได้ไม่ยาก แม้วัยรุ่นหญิงจะรู้ว่าเป็นสิ่งไม่ดี รู้ว่าการออกไปพบฝ่ายชายนั้นจะจบลงด้วยการมีเพศสัมพันธ์อีกก็ตาม แต่ก็ไม่อาจห้ามใจตัวเองได้ แม้ภายหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ในครั้งแรกจะสร้างความทุกข์วิตกกังวลให้กับวัยรุ่นหญิงอย่างมากในช่วงแรก ๆ แต่หลังจากนั้นความคิดความรู้สึกดังกล่าวก็จะค่อยๆ ลดลงไป ซึ่งสาเหตุที่ทำให้วัยรุ่นหญิงผ่อนคลายลงนั้น อาจมาจากการเอาใจใส่ดูแลของฝ่ายชายที่ยังเหมือนเดิม หรือเป็นเพราะการมีเพศสัมพันธ์ในครั้งแรกๆ ไม่เกิดผลกระทบกับตัววัยรุ่นหญิง จึงทำให้ผ่อนคลายความเครียดความกังวลลง จึงไม่ปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ครั้งต่อๆ มาประกอบกับความสุขความพอใจจากการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงนั้น ไม่ได้มีแค่การบรรเทาความสุขทางเพศเพียงอย่างเดียว แต่วัยรุ่นหญิงคิดว่าการมีความรักความเข้าใจกัน ได้อยู่กับคนรักอย่างใกล้ชิดได้มีการสัมผัสทางกายซึ่งกันและกันก็มีความสุขเพียงพอแล้ว ซึ่งได้สอดคล้องผลการศึกษา ของ นิमित มั่งมีทรัพย์ (2543, หน้า 130-131) ที่พบว่า ปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นหญิงรู้สึกผ่อนคลายความเครียดและความวิตกกังวล ประกอบด้วย พฤติกรรมการดูแลเอาใจใส่ของวัยรุ่นชายคู่รัก และผลที่เกิดขึ้นตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานครั้งแรกไม่มี จึงรู้สึกสบายใจคลายความกังวลลง นอกจากนี้ การถูกเล่าโลมจากฝ่ายชายทำให้วัยรุ่นหญิงเกิดอารมณ์ความต้องการทางเพศ ทำให้ไม่คิดที่ปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์

2.1.3 ความสัมพันธ์บนพื้นฐานของอารมณ์มากกว่าเหตุผล

ความสัมพันธ์บนพื้นฐานของอารมณ์มากกว่าเหตุผลเป็นความสัมพันธ์ทางเพศหรือแรงขับทางเพศที่ขาดวิจารณญาณ ขาดเหตุผล เป็นความลุ่มหลงรสสัมผัสจากฝ่ายชาย และไม่สามารถยับยั้งการมีเพศสัมพันธ์ในครั้งต่อๆ มาได้ รวมถึงการไม่ตระหนักถึงปัญหาที่ตามมา ภายหลังจากการกระทำของตนเอง ความต้องการทางเพศในวัยรุ่น กัลยา นาคเพ็ชร, จุไร อภัยจิรรัตน์ และสมพิศ ไยสุน (2548, หน้า 113 -127) ได้อธิบายว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจ ที่เกิดจากต่อมเพศทำงานจึงทำให้เกิดแรงขับทางเพศทำให้วัยรุ่นอยากรู้ อยากลอง โดยเฉพาะความต้องการความรัก จากเพื่อนต่างเพศ ความต้องการทางเพศ และความต้องการทดลองเรื่องเพศ อารมณ์รักของวัยรุ่นจึงมีความรุนแรง ขาดเหตุผล ไม่ได้คิดถึงผลเสียที่ตามมาภายหลังจากการกระทำของตนเอง ซึ่งจะสอดคล้องกับ กุลชลี คำชาย (2542, หน้า 82-83) ที่อธิบายเกี่ยวกับพัฒนาการด้านอารมณ์ของวัยรุ่น โดยเฉพาะวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลางว่าค่อนข้างมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์มาก จะเอาแต่ใจ มีอารมณ์ไม่สมเหตุผล ตื่นเต้นง่าย ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ความชอบไม่ชอบของเด็กจะรุนแรงมาก การกระทำต่างๆ ที่เกิดขึ้นมักจะทำโดยสัญชาตญาณ คิด ขาดเหตุผล มักยึดตนเป็นศูนย์กลาง ชอบตามใจตนเอง โดยเฉพาะการอยากรู้ อยากลองเรื่องเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ จารุวรรณ บุญแสง (2548, หน้า 36) ได้กล่าวว่า จากพัฒนาการทางเพศ

วัยรุ่นหญิงที่เปลี่ยนแปลงของร่างกายเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว จะพบว่าความเปลี่ยนแปลงนี้จะทำให้วัยรุ่นเกิดความรู้สึกวิตกกังวลสับสนภายในใจ วิตกกังวลหรือหมกมุ่นเกี่ยวกับเรื่องเพศของตนเอง และด้วยเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็นอยากทดลอง ประกอบกับขาดการที่แนะที่ถูกต้องเหมาะสมจากผู้ปกครองพ่อแม่หรือผู้ที่มีความรู้จริง ทำให้วัยรุ่นแสวงหาทางออกของเรื่องเพศจากเพื่อน จากสื่อลามกต่าง ๆ ที่ไม่เหมาะสม จึงทำให้การเรียนรู้เรื่องเพศจากสถานการณ์ที่ไม่ถูกต้องหรือเรียนรู้จากความเชื่อที่ผิด ๆ จึงพบปัญหาจากพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ซึ่งได้แก่ การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

2.1.4 ความสัมพันธ์ที่ปกปิดซ่อนเร้น

ความสัมพันธ์ที่ปกปิดซ่อนเร้น เป็นความสัมพันธ์ที่ตั้งใจของทั้งสองฝ่าย ที่พยายามปิดบังความสัมพันธ์อันที่คนรักหรือการได้เสียกัน เพื่อป้องกันตนเองจากจากแรงกดดัน การต่อต้าน การประณามจากสังคม บุคคลรอบข้าง การสร้างสัมพันธ์ทางเพศมักจะใช้การนัดพบกันเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความสนิทสนมกัน การนัดเจอกันบ่อยๆ ทำให้ความสัมพันธ์แนบแน่นชิดใกล้มากขึ้น แต่วัยรุ่นหญิงรับรู้ว่าการมีแฟนหรือคนรักขณะเรียน เป็นสิ่งที่ไม่ยอมรับจากพ่อแม่ผู้ปกครอง เพื่อให้ความสัมพันธ์ดำเนินต่อไปจึงจำเป็นต้องพูดโกหกเพื่อได้พบเจอกัน อยู่ใกล้ชิดกัน โดยอ้างไปทำรายงานที่บ้านเพื่อน หรือโกหกพ่อแม่ว่าการไปเที่ยวมีแต่เพื่อนหญิงไม่มีเพศชายเพื่อตนเองจะได้รับอนุญาต สุดท้ายก็ไม่ไปโรงเรียนขาดเรียนแอบมาพบกัน เมื่อพ่อแม่รู้ภายหลังจึงถูกลงโทษ ซึ่งจะสอดคล้องกับ นิमित มั่งมีทรัพย์ (2542, หน้า 106) ที่พบว่า การมีเพศสัมพันธ์เป็นการกระทำทางเพศที่เป็นความลับ โดยผู้กระทำต่างก็ตระหนักดีว่า เรื่องใดก็ตามเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ ก็ยังจะต้องทำให้เรื่องดังกล่าวเป็นความลับมากขึ้น โดยเฉพาะพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนที่จำเป็นต้องปิดเรื่องเป็นความลับ ทั้งนี้เพราะวัยรุ่นทุกคนต่างรู้ว่าพฤติกรรมดังกล่าวของตนมีผลกระทบต่อความรู้สึกความคาดหวังของครอบครัวและโรงเรียน เมื่อวัยรุ่นหญิงมีความสัมพันธ์กับคนรักแล้ว ก็จะมีการพูดคุยต่อรองในระหว่างคู่รักทำให้ความสัมพันธ์ทางเพศที่เกิดขึ้นเป็นความลับที่รู้กันระหว่างสองคนเท่านั้น นอกจากนี้ เกศรินทร์ กาญจนภิรมย์ (2547, หน้า 61) ได้อธิบายว่า การที่วัยรุ่นทำให้ความสัมพันธ์ลึกลับซึ่งมีความลับ หรือการไม่แสดงออกถึงความสนิทสนมคุ้นเคยกันในเรื่องเพศมาก จนเป็นที่ผิดสังเกตของคนอื่น ๆ รวมถึงการโกหกของวัยรุ่น เป็นเพราะว่าไม่ต้องการให้พ่อแม่หรือคนที่เกี่ยวข้องรู้เรื่องส่วนตัว และเพื่อป้องกันตัวเองไม่ให้เกิดความอับอายหรืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากแรงกดดันภายนอกของสังคม โดยเฉพาะพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนที่ถือว่าการละเมิดบรรทัดฐานของสังคม จากการยึดถือแนวบรรทัดฐานของสังคมที่คาดหวังให้ผู้หญิงทุกคนรักษาวนตนตัวไม่สนใจไม่แสดงออกเรื่องเพศ ถ้าไม่ปฏิบัติตามจะถูกประเมินว่าเป็นผู้หญิงที่ประพฤติตัวไม่เหมาะสม

2.1.5 ความสัมพันธ์ที่เริ่มจากรักจบลงด้วยทุกข์

ความสัมพันธ์ที่เริ่มจากรักจบลงด้วยทุกข์เป็นความสัมพันธ์ที่ก่อตัวจากอารมณ์รักพัฒนาต่อเนื่องอย่างเป็นขั้นตอน จนสุดท้ายจบลงด้วยปัญหาจากมีเพศสัมพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย จิตใจ หรือด้านเศรษฐกิจสังคม โดยรวมของวัยรุ่นหญิงและครอบครัว การติดเชื้ทางเพศสัมพันธ์เป็นอีกหนึ่งปัญหาที่สร้างความเจ็บปวด ทุกข์ทรมานให้กับวัยรุ่นหญิง ได้แก่ หนองใน พยาธิในช่องคลอด เริ่มที่อวัยวะเพศ โดยเฉพาะการติดเชื้ครั้งแรกนั้น จะมีความรุนแรงมาก จะปวดแสบร้อนเมื่อตุ่มน้ำใสแตกจะยิ่งเพิ่มความเจ็บปวดมากขึ้น อาการปัสสาวะลำบาก แสบร้อนในช่องคลอดและความทุกข์ความกลัวในการติดเชื้เอดส์ ส่วนกรณีของการตั้งครรภ์ วัยรุ่นหญิงได้หาทางออกโดยการทำแท้ง เมื่อทำไม่สำเร็จก็เกิดความทุกข์ใจ กังวลใจ เพราะกลัวผลกระทบต่อเด็กที่อยู่ในครรภ์ กลัวพิการมีอวัยวะไม่ครบสมบูรณ์ แต่ในรายที่ให้การตั้งครรภ์ดำเนินต่อไป วัยรุ่นหญิงจะต้องออกโรงเรียนทำให้สูญเสียโอกาสดี ๆ ในชีวิต ไม่มีอาชีพรายได้เลี้ยงดูบุตรหรือครอบครัว หรือรับโทษถูกเขียนตีจากพ่อแม่ เพราะสร้างปัญหาความอับอายให้ครอบครัว ด้วยพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นมักเป็นความสัมพันธ์ที่เริ่มจากอารมณ์รัก และเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่คาดคิด จึงขาดการวางแผนในการคุมกำเนิดป้องกัน จึงส่งผลให้เกิดปัญหามากมายตามมา โดยเฉพาะการติดเชื้ทางเพศสัมพันธ์ที่สร้างความเจ็บปวด ทุกข์ทรมานให้กับวัยรุ่นหญิง ซึ่งสอดคล้องกับ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข (2548, หน้า 33) ที่อธิบายว่า อาการของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่มักจะด้วย ตกขาวมากมีกลิ่นเหม็น อาจมีูกหนองปน ร่วมกับอาการปวดท้อง หรือกรณีการติดเชื้ครั้งแรกจะรุนแรงมาก ผู้ที่ติดเชื้ไวรัสเริม มักมีไข้สูง ปวด ปวดท้องน้อย แสบคันช่องคลอด ปัสสาวะแสบขัด มีตุ่มน้ำใสรอบๆ บริเวณอวัยวะเพศ ทวารหนัก และช่องคลอด ภายหลังที่ตุ่มน้ำใส แตกจะเป็นแผล บวมแดง และจะเพิ่มความเจ็บปวดมากขึ้น ส่วนกรณีของการตั้งครรภ์ วัยรุ่นหญิงได้หาทางออกโดยการทำแท้ง เมื่อทำไม่สำเร็จก็เกิดความทุกข์ใจ กังวลใจ เพราะกลัวผลกระทบต่อเด็กที่อยู่ในครรภ์ กลัวพิการมีอวัยวะไม่ครบสมบูรณ์ แต่ในรายที่ให้การตั้งครรภ์ดำเนินต่อไป วัยรุ่นหญิงจะต้องออกโรงเรียนทำให้สูญเสียโอกาสดี ๆ ในชีวิต (สุชาดา รัชชกุล, 2541, หน้า 104) หรือรับโทษการเขียนทูปตีจากผู้ปกครองพ่อแม่ของวัยรุ่นหญิงเอง จากที่สร้างปัญหาความอับอายให้ครอบครัว แต่ในการศึกษาคั้งนี้ได้พบว่า วัยรุ่นหญิงตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ได้มีความเชื่อหรือความเข้าใจส่วนตัวว่า ถ้าฝ่ายชายแสดงความรับผิดชอบด้วยการแต่งงาน จะเป็นวิธีการสำคัญในการช่วยแก้ไขปัญหาหรือลดแรงกดดันจากพ่อแม่ ผู้ปกครองหรือสังคมโดยรอบได้ แต่แท้จริงแล้วการแต่งงานด้วยความไม่พร้อมจากอายุน้อย เรียนไม่จบ ไม่มีอาชีพและรายได้ รวมถึงการขาดวุฒิภาวะในเลี้ยงดูบุตรที่เกิดขึ้นชีวิตครอบครัวมักหย่าร้างกันที่สุดในที่สุด

2. ปัจจัยสนับสนุนที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย

ผลจากการพัฒนาประเทศทำให้มีการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมที่ทันสมัยมากขึ้น และวัฒนธรรมตะวันตกยังส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต จารีตประเพณีและวัฒนธรรม เศรษฐกิจการเมืองและสิ่งแวดล้อมต่างๆ ทางสังคม รวมถึงสิ่งยั่วยุต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อทางภาพยนตร์ เพลงโทรทัศน์และการมีธุรกิจสถานบันเทิงต่างๆ นั้นมีมากมายทุกพื้นที่ ทำให้วัยรุ่นซึมซับสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวนี้มาถือปฏิบัติเพื่อสนองความอยากรู้ อยากทดลองของวัยรุ่นจึงทำให้สู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยได้ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยสนับสนุนที่ทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยนั้นมี 3 ปัจจัย ดังนี้

2.1 สถานการณ์ที่ล่อแหลม

สถานการณ์ที่ล่อแหลม เป็นสถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงกับฝ่ายชาย อยู่ในสถานที่ลับตาปลอดภัย ตามลำพังสองต่อสองแล้วเอื้อให้เกิดเพศสัมพันธ์ได้ง่ายๆ เพราะสามารถแสดงความรักต่อกันได้เต็มที่ไม่ต้องกังวลว่าใครจะพบเห็น ส่วนใหญ่สถานที่ที่มักจะจะเป็นบ้านพักห้องเช่าของคนรัก สวนสาธารณะ หรือสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ โดยมีลักษณะที่เหมือนกันคือ เงียบ ปลอดภัย และเมื่อถูกรุกเร้ากอดจูบแล้วโลมจากฝ่ายชายจึงทำให้เลยเถิดมีเพศสัมพันธ์ได้ในที่สุด สอดคล้องกับการศึกษาของนักวิจัยหลายคน (ณัฐพร สายพันธุ์, 2546, หน้า 48; บุญสิน ผิวซ่า, 2548, หน้า 106; ตัม บุญรอด, 2550, หน้า 76) พบว่า การอยู่สถานที่ลับตาตามลำพัง เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่าวัยรุ่นที่อยู่ในสถานที่เอื้ออำนวยตามลำพังกับคนรัก/แฟน มีโอกาสในการมีเพศสัมพันธ์ในระดับสูง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความใกล้ชิดสนิทสนมที่มีมากขึ้น ความสนิทสนมหาอาจทำให้เกิดการสัมผัส กอดจูบ เล้าโลม และทำให้เกิดอารมณ์เพศตามมา ประกอบกับเป็นวัยที่มีแรงขับทางเพศมาก อยู่ในสถานที่ที่มีเอื้ออำนวย จึงทำให้ไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ได้

2.2 การใช้เครื่องดื่มมึนเมา

การใช้เครื่องดื่มมึนเมา เป็นพฤติกรรมการดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์แล้วทำให้วัยรุ่นขาดสติสัมปชัญญะในการควบคุมพฤติกรรมต่างๆ รวมถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ทำให้ไม่ใช่วางอนามัยหรือใช้วิธีการป้องกันอื่นๆ เมื่อมีเพศสัมพันธ์ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญทำให้ติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ หรือตั้งครรภ์ได้ การดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์นับว่าเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาตามมาเพราะขาดสติในการควบคุมตนเอง ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญทำให้ติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ หรือตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ได้ โดยผลการศึกษาได้สอดคล้องกับนักวิจัยหลายคน พบว่า การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์หรือสุรา เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ โดยพบว่า

วัยรุ่นที่ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์อยู่ในระดับสูงจะมีโอกาสมีเพศสัมพันธ์สูงเป็น 2.2 เท่าของวัยรุ่นที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เพราะการดื่มสุราหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ทำให้วัยรุ่นขาดสติสัมปชัญญะและการควบคุมตัวเอง ส่งผลให้วัยรุ่นส่วนใหญ่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ จึงนำไปสู่การติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ หรือการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ (ตีพิมพ์บุญรอด, 2550, หน้า 76; สุพิตรา พรหมเรนทร์, 2550, หน้า 74; สุมาลี ตราชู, 2550, หน้า 61) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Kim, et al., (2006, p. 34) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัย ประเทศสเปน พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่จะไม่ใช้ถุงยางอนามัยหลังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เนื่องจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำให้เกิดความสนุกสนานคึกคะนอง และขาดสติในการควบคุมตนเอง จึงส่งผลให้นักศึกษาไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์

2.3 กระแสนิยมของกลุ่มเพื่อน

กระแสนิยมของกลุ่มเพื่อน เป็นความนิยมและชอบสิ่งๆ ที่เหมือนๆ กัน ไม่ว่าจะการแต่งกาย การพูด ในการรวมกลุ่มมักจะร่วมกันสร้างกฎระเบียบ ภาษาประเพณีประจำกลุ่ม ซึ่งทราบเฉพาะสมาชิกในกลุ่มเท่านั้น ซึ่งการรวมของกลุ่มเพื่อนในวัยรุ่นนั้น มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นหญิงเป็นอย่างมาก เพราะว่าธรรมชาติของวัยรุ่นจะมีความผูกพันและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนมาก ซึ่งมีผลต่อการโน้มน้าวชักจูงให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ เช่น การมีแฟนคนรักและแยกอยู่เป็นคู่ การเที่ยวเตร่ร่อนบ้านตามลำพังสองคนกับแฟน หรือการมีเพศสัมพันธ์เหมือนกับเพื่อนๆ ในกลุ่ม ที่เห็นว่าเป็นเรื่องปกติใครๆ ก็ทำกัน ซึ่งสอดคล้องกับทรงกลด จันทเสวต (2547, หน้า 15) ที่อธิบายว่า อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น อาจด้วยพัฒนาการสังคมของวัยรุ่น ที่ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน เพื่อนมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมาก มีการสร้างกฎเกณฑ์ของกลุ่ม มีสัญลักษณ์และภาษาของกลุ่ม เพื่อให้สมาชิกภายในกลุ่มเท่านั้นที่สามารถเข้าใจได้ และสมาชิกในกลุ่มทุกคนต้องปฏิบัติตาม เมื่อสมาชิกคนใดไม่ปฏิบัติตามจะถูกคัดออกจากกลุ่ม ซึ่งเมื่อกลุ่มเพื่อนไม่ยอมรับ จะส่งผลให้วัยรุ่นคิดวิตกกังวล ไม่มั่นใจโดดเดี่ยว เช่นเดียวกันกับ (จันทริภา ดิลกสัมพันธ์, 2548, หน้า 83-90; สุมาลี ตราชู, 2550, หน้า 60) ที่พบว่า วัยรุ่นเลือกคบเพื่อนด้วยความพอใจ โดยเฉพาะเรื่องการแต่งกาย การวางตัว กิริยามารยาท ตลอดจนความประพฤติและอุปนิสัยที่มีความคล้ายคลึงกัน จึงพบว่าเพื่อนมีอิทธิพลชักนำให้มีเพศสัมพันธ์อย่างมาก

3. ผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย

ปัญหาที่เกิดขึ้นภายหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยของวัยรุ่นนั้น ได้ส่งผลกระทบต่อโดยตรงและโดยอ้อมต่อตัววัยรุ่นมากมาย จากการศึกษาครั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวถึง

ผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยกับคนรัก ใน 3 ลักษณะ ซึ่งจะสอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมา ดังนี้

3.1 ความอับอายเสียชื่อเสียง

ความอับอายเสียชื่อเสียง เป็นผลที่เกิดขึ้นหลังจากวัยรุ่นหญิงมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน แล้วตั้งครรรภ์ไม่พึงประสงค์หรือติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ จนต้องออกจากโรงเรียนทั้งที่ยังเรียนไม่จบ ผลจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนทำให้ตนเองและครอบครัวได้รับความเสียหาย อับอาย ถูกประณาม ตีเตียน หรือถูกลงโทษเขียนตีจากครูอาจารย์ พ่อแม่ อาจเป็นเพราะการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนถือว่าเป็นพฤติกรรมเสียหายละเมิดข้อห้ามสังคม ซึ่ง นิमित มั่งมีทรัพย์ (2542, หน้า 112) ได้สรุปว่า เพราะการมีเพศสัมพันธ์ผู้หญิงจะกระทำได้อีกต่อเมื่อมีการแต่งงานภายใต้สถาบันครอบครัวที่ยอมรับแล้วเท่านั้น ได้แก่ เรียนจบตามที่พ่อแม่คาดหวัง มีอาชีพงานมั่นคง สามารถรับผิดชอบตนเองเลี้ยงดูตนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาพ่อแม่ โดยฝ่ายชายพร้อมญาติผู้ใหญ่มาสู่ขอแต่งงานตามประเพณีที่สังคมยอมรับ การที่วัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรม "ซิงสุกก่อนห้าม" มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานจึงเป็นสิ่งที่สังคมมองว่าเป็นพฤติกรรมเสียหายละเมิดต่อความคาดหวังของสังคม ดังนั้นสังคมจึงตำหนิและลงโทษโดยการประณาม ตีฉิน ให้ได้รับความอับอาย (สุพัทธา อักษรรัตน์, 2549, หน้า 26) นอกจากนี้วัยรุ่นหญิงยังถูก ตีเตียน ถูกทำโทษเขียนตีจากพ่อแม่หรือผู้ปกครองของตนอีกด้วย

3.2 การเป็นภาระของครอบครัว

ผลจากเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยของวัยรุ่น ได้แก่ การตั้งครรรภ์ไม่พึงประสงค์ การติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ ได้ส่งผลโดยตรงกับวัยรุ่นหญิงและบุคคลที่เกี่ยวข้องให้ได้รับความทุกข์ใจ อับอาย และยังสร้างปัญหาภาระด้านเศรษฐกิจของครอบครัว จากการรับผิดชอบ ค่าใช้จ่ายในการดูแลบุตรสาวขณะตั้งครรรภ์ เลี้ยงดูบุตรหลานที่เกิด ส่งเสียบุตรเขยให้เรียนต่อจนจบ เพราะทั้งคู่ไม่มีงานทำ ไม่มีอาชีพ ไม่มีรายได้เป็นภาระที่ต้องพึ่งพิงพ่อแม่ โดย สุธาทิพย์ ศิริจันทร์เพ็ญ (2547, หน้า 52) อธิบายว่า การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์หรือการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่น นอกจากจะเพิ่มภาระทางเศรษฐกิจของครอบครัวในการรักษาโรค การดูแลขณะตั้งครรรภ์ หรือการเลี้ยงดูบุตรของวัยรุ่นแล้ว ปัญหาดังกล่าวยังได้กระทบโดยตรงต่อวัยรุ่น โดยเฉพาะฝ่ายหญิงที่ต้องออกจากสถาบันการศึกษาเนื่องจากส่วนใหญ่ไม่ยินยอมให้มีการตั้งครรรภ์ขณะเรียน ถือว่าขัดกับกฎระเบียบของสถานศึกษา ผิดวินัยร้ายแรงต้องออกจากสถานภาพของนักเรียน/นักศึกษาทันที ทำให้วัยรุ่นไม่มีโอกาสกลับไปเรียน ต้องออกจากโรงเรียน ไม่สามารถหางานทำที่ดีได้ หรือต้องทำงานในอาชีพที่มีรายได้ต่ำ ส่งผลให้เศรษฐกิจโดยรวมไม่ดี (ยุทธพงศ์ วีระวัฒนกุล และคณะ, 2542, หน้า 87)

3.3 ความทุกข์ทรมานด้านร่างกายและจิตใจ

การเผชิญกับความทุกข์ทรมานด้านร่างกายและจิตใจ ส่วนใหญ่แล้ววัยรุ่นหญิงมักเป็นฝ่ายที่แบกรับความทุกข์ทรมานจากผลของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยเพียงลำพัง ไม่ว่าจะเป็นการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ การทำแท้งในรายที่ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งวัยรุ่นหญิงจะได้รับความเจ็บปวด ทุกข์ทรมานมาก ได้แก่ อาการมีตกขาวจำนวนมากร่วมกับการแสบคันช่องคลอด ปวดท้องน้อย โดยเฉพาะในรายติดเชื้อเริ่มที่อวัยวะเพศครั้งแรก จะมีอาการจะรุนแรงมาก เพราะเมื่อตุ่มน้ำใสๆ ที่อยู่บริเวณรอบๆ ช่องคลอดและทวารหนักแตก จะเกิดเป็นแผลแดง ๆ สร้างความเจ็บปวดแสบร้อนของผิวหนังในบริเวณนั้น ๆ อย่างมาก และขณะปัสสาวะจะปวดแสบมากขึ้น ซึ่งนอกจากความทุกข์ทรมานด้านร่างกายแล้ว บางรายต้องทนทุกข์กับความกลัว ความกังวลใจว่าอาจติดเชื้อโรคเอดส์ในช่วงรอผลการตรวจเลือด ด้วยพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นมักเป็นความสัมพันธ์ที่เริ่มจากอารมณ์รัก และเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่คาดคิดจึงขาดการวางแผนในการคุมกำเนิดป้องกัน จึงส่งผลให้เกิดปัญหามากมายตามมา โดยเฉพาะการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ที่สร้างความเจ็บปวด ทุกข์ทรมานให้กับวัยรุ่นหญิง ซึ่งสอดคล้องกับ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข (2548, หน้า 33; อนุพงศ์ ชิตวรากร, 2543, หน้า 27) ที่อธิบายเกี่ยวกับอาการและอาการแสดงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่มักจะมาด้วย ตกขาวมากมีกลิ่นเหม็น อาจมีมูกหนองปน ร่วมกับอาการปวดท้อง หรือกรณีการติดเชื้อไวรัสเริ่มครั้งแรกจะรุนแรงมาก โดยผู้ป่วยมักมีไข้สูง ปวดท้องน้อย แสบคันช่องคลอด ปัสสาวะแสบขัด มีตุ่มน้ำใสรอบๆ บริเวณอวัยวะเพศ ทวารหนัก และช่องคลอด ภายหลังที่ตุ่มน้ำใส แตกจะเป็นแผล บวมแดง และจะเพิ่มความเจ็บปวดมากขึ้น ส่วนกรณีของการตั้งครรภ์ วัยรุ่นหญิงได้หาทางออกโดยการการทำแท้ง เมื่อทำไม่สำเร็จก็เกิดความทุกข์ใจ กังวลใจ เพราะกลัวผลต่อเด็กที่อยู่ในครรภ์ กลัวพิการมีอวัยวะไม่ครบสมบูรณ์ แต่ในรายที่ให้การตั้งครรภ์ดำเนินต่อไป วัยรุ่นหญิงจะต้องออกโรงเรียนทำให้สูญเสียโอกาสดี ๆ ในชีวิต (สุชาติ รัชชกุล, 2541, หน้า 104) หรือรับโทษการเขียนหุบตีจากผู้ปกครองพ่อแม่ของวัยรุ่นหญิงเอง จากที่สร้างปัญหาความอับอายให้ครอบครัว แต่ในการศึกษารุ่นนี้ได้พบว่า วัยรุ่นหญิงตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ได้มีความเชื่อหรือความเข้าใจส่วนตัวว่า ถ้าฝ่ายชายแสดงความรับผิดชอบด้วยการแต่งงาน จะเป็นวิธีการสำคัญในการช่วยแก้ไขปัญหาหรือลดแรงกดดันจากพ่อแม่ ผู้ปกครองหรือสังคมโดยรอบได้ แต่แท้จริงแล้วการแต่งงานด้วยความไม่พร้อมจากอายุน้อยเรียนไม่จบ ไม่มีอาชีพและรายได้ รวมถึงการขาดวุฒิภาวะในเลี้ยงดูบุตรที่เกิดขึ้นชีวิตครอบครัวมักหย่าร้างกันในที่สุด (สุพัตรา อักษรรัตน์, 2549, หน้า 23)

ข้อเสนอแนะ

1. เสนอผลการวิจัยเป็นข้อมูลประกอบการกำหนดแผนยุทธศาสตร์ระดับเครือข่ายอำเภอเมืองเพชรบูรณ์ ในการจัดตั้งคลินิกสุขภาพวัยรุ่นทั้งในโรงพยาบาล และศูนย์สุขภาพชุมชนทุกแห่ง โดยให้บริการทั้งเชิงรับและเชิงรุกในสถานศึกษา ตลอดจนในชุมชน ครอบคลุมกลุ่มวัยรุ่นทั้งในระบบและนอกระบบการศึกษา โดยจัดให้บริการแบบครบวงจร กล่าวคือ บริการการวางแผนครอบครัว การคุมกำเนิด ตลอดจนวิธีการใช้อย่างถูกต้องเหมาะสม การให้คำปรึกษาคำแนะนำเกี่ยวกับเรื่องเพศ รวมถึงการให้คำแนะนำกรณีเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ การบริการรักษาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การติดตามการเยี่ยม และการเปิดสายด่วนให้คำปรึกษาแนะนำเป็นต้น

2. จากผลการศึกษานำลักษณะการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพศ จนกระทั่งการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยในวัยรุ่นหญิง ไปพัฒนาแนวทางการเรียนการสอนเรื่องเพศศึกษาที่มีประสิทธิภาพเหมาะสมกับผู้เรียน รวมถึงการพัฒนาผู้สอน ได้แก่ ครูอนามัยโรงเรียน ครูแนะแนวเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ให้มีทักษะมีความรู้เรื่องเพศที่ชัดเจน ถูกต้องรู้เท่าทันทันต่อเหตุการณ์ในปัจจุบัน และการปรับค่านิยมและทัศนคติของความเสมอภาคเรื่องเพศ ให้ผู้สอนมีคุณลักษณะที่เหมาะสม ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนหรือวัยรุ่นสามารถซักถามข้อสงสัยได้ และสามารถนำไปปรับใช้ได้ในชีวิตจริงต่อไป

3. เผยแพร่ผลการวิจัยให้โรงเรียน ผู้ปกครองที่มีบุตรวัยรุ่นได้มีความ ความเข้าใจและรู้เท่าทันการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย และร่วมกันแก้ปัญหาได้ตรงประเด็นต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยในวัยรุ่นชาย เพื่อทำความเข้าใจลักษณะการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพศ จนกระทั่งการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยในวัยรุ่นชาย เพราะจะช่วยให้ผลการศึกษามีความครอบคลุมกลุ่มวัยรุ่นทั้งชายหญิง

2. ควรมีการศึกษาประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยในกลุ่มวัยรุ่นอื่น เช่น ในกลุ่มวัยรุ่นชายรักชาย กลุ่มหญิงรักหญิง ที่ติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์กับคู่นอนครั้งแรก หรือในกลุ่มวัยรุ่นที่ยังคงมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น